

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย
ในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

จรรยาพร กล้าเพชร

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการธุรกิจโลก
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
พฤษภาคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้เป็นอย่างดีโดยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา ดร.ธิตต์ ตรีศิริ โขติ ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษาและให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ยิ่ง ตลอดจนช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชนิ เมธิโยธิน ดร.สาธิต ปิติวรา และ ดร.นพดล เดชประเสริฐ ที่ได้สละเวลามาเป็นประธานและกรรมการสอบปากเปล่างานนิพนธ์และให้ความรู้ คำแนะนำ อันเป็นประโยชน์ต่อการทำงานนิพนธ์ในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และประสบการณ์การเรียนการสอนที่มีค่ายิ่ง และกราบขอบพระคุณที่ ๆ เจ้าหน้าที่ของ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาทุกท่านที่ช่วยให้คำแนะนำ และอำนวยความสะดวกในการค้นหาข้อมูลและแหล่งอ้างอิงต่าง ๆ

ขอขอบพระคุณเพื่อนร่วมรุ่น GBM6 ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ความห่วงใยและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยโดยตลอดมา

สุดท้ายนี้ขอรำลึกพระคุณของบิดา มารดา ผู้เป็นที่รักและมีพระคุณอันยิ่งใหญ่ ที่ให้กำเนิดให้สติปัญญา ให้ความรักและความห่วงใย และอยู่เบื้องหลังความสำเร็จของผู้วิจัย ด้วยความกรุณาเสมอมา ขอขอบคุณพี่น้องในครอบครัวทุกท่านและเพื่อนสนิท รวมทั้งกัลยาณมิตรทุกท่าน ที่ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ด้วยดีตลอดมา จนนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับจากนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่บุพการี คณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

จิระประภา กล้าเพชร

57710392: สาขาวิชา: การจัดการธุรกิจโลก; บธ.ม. (การจัดการธุรกิจโลก)

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ/ นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย/ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จรรยาบรรณ คำนำเพชฌ: ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา (FACTORS INFLUENCING ECOTOURISM OF MALAYSIAN TOURISTS OF TOURIST ATTRACTIONS IN SONG KHA PROVINCE)

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์: ชีทัศน์ ตรีศิริ โชติ, บธ.ด 73 หน้า, ปี พ.ศ. 2559.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ซึ่งได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา จำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด และนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมทั้งสถิติเชิงอนุมาน เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ได้แก่ ค่า t-test, F-test และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54.00 รองลงมาเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 46.00 ซึ่งมีอายุ 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.00 มีการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า คิดเป็นร้อยละ 43.80 มีอาชีพเป็นนักเรียน-นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 31.20 มีรายได้ประจำต่อเดือนระหว่าง 3,001-4,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.20 และมีช่องทางการรับสื่อผ่านทางสื่อบุคคล คิดเป็นร้อยละ 45.80 นอกจากนี้ยังพบว่า ระดับความคิดเห็นต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.89 คืออยู่ในระดับมาก และรายด้าน คือ ด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ยังพบอีกว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา และช่องทางการรับสื่อ ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน นอกจากนี้เมื่อจำแนกตามปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จะพบว่า ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการมีส่วนร่วมมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด

ดังนั้นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา คือ ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการมีส่วนร่วม ประกอบด้วยประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นในทางเศรษฐกิจและการกระจายรายได้ รองลงมาการรวมกลุ่มของประชาชนในท้องถิ่นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว

57710392: MAJOR: GLOBAL BUSINESS MANAGEMENT; M.B.A
(GLOBAL BUSINESS MANAGEMENT)

KEYWORDS: DECISION MAKING FACTOR/ MALAYSIAN TOURISTS/ ECOTOURISM
JIRAPRAPA KLUMPETCH: FACTORS INFLUENCING ECOTOURISM OF
MALAYSIAN TOURISTS OF TOURIST ATTRACTIONS IN SONG KHA PROVINCE.
ADVISER: TEETUT TRISIRICHOTE, D.B.A. 73 P. 2016.

The purpose of this study was to study personal factor and ecotourism factor of Malaysian tourists at the tourist attractions in Song Kha Province. The data collection was carried out from 400 questionnaires and the statistics of this analysis included Frequency, Percentage, Average, Standard Deviations, t-test, F-test, and Multiple Regression.

The results of this study showed that most samples were female as 54%, male as 46%, aged 26-35 years as 47%, graduated bachelor degree as 43.80%, students as 31.20%, average monthly income of 3,001-4,000 Ringgit as 35.20%, and personal media channel as 45.80%. The study also revealed opinions towards decision making of Malaysian tourists in ecotourism at an average of 3.89 which was considered high level, and also found in factors such as area, management, activity and process, and participation. The personal factors such as education, and personal media channel had an influence on the difference in decision making of ecotourism in Song Kha Province. Importantly, ecotourism was the most influential factor to the decision making of the Malaysian tourists.

Therefore, the ecotourism factor that influenced the decision making of Malaysian tourists was participation as it aimed to benefit the community in terms of economy, and distribution of income. Later, community participation, which aimed to enhance tourism management among locals and tourists in the area.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ซ
สารบัญภาพ	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับด้านประชากรศาสตร์.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	7
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยว.....	10
ข้อมูลทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18
3 วิธีดำเนินการวิจัย	19
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	19
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	22
ลักษณะของแบบสอบถาม	22
ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย	26
ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล	26
ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	30
ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	37
ส่วนที่ 4 ข้อมูลด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	38
ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน	38
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	51
สรุปผล	51
อภิปรายผล	53
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้	55
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	56
บรรณานุกรม	57
ภาคผนวก	61
ภาคผนวก ก	62
ภาคผนวก ข	71
ประวัติย่อของผู้วิจัย	73

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4-1 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา จำแนกตามเพศ.....	27
4-2 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา จำแนกตามอายุ.....	27
4-3 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา จำแนกตามระดับการศึกษา.....	28
4-4 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา จำแนกตามอาชีพ.....	28
4-5 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	29
4-6 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา จำแนกตามช่องทางการรับสื่อ.....	29
4-7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อ การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา โดยภาพรวม.....	30
4-8 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านพื้นที่ของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา.....	31
4-9 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการจัดการของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา.....	32
4-10 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านกิจกรรมและกระบวนการของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา.....	34
4-11 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา.....	35
4-12 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตัดสินใจท่องเที่ยว เชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา.....	37

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-13 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา แตกต่างกัน.....	38
4-14 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกัน มีผลต่อการ ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัด สงขลา แตกต่างกัน.....	39
4-15 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา แตกต่างกัน.....	40
4-16 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อ การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา แตกต่างกัน	41
4-17 การทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ด้วย LSD จำแนกตามระดับการศึกษา	42
4-18 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลต่อ การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลาแตกต่างกัน	43
4-19 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่ง ท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน	44
4-20 การทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ด้วย LSD จำแนกตามช่องทางการรับสื่อ	44
4-21 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระอย่างน้อยตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อตัวแปรตาม ที่สามารถนำมาสร้างเป็นสมการ Multiple regressions	45
4-22 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา.....	46
4-23 ความมีอิทธิพลของ Model.....	47

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-24	สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา แตกต่างกัน 48
4-25	สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา 49

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	3

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ถือว่าเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศได้ปีละนับแสนล้านบาท และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปีจนกลายเป็นหนึ่งในธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ซึ่งนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญ สำหรับการรวมตัวของ 10 ประเทศสมาชิกในภูมิภาคอาเซียนเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) นั้น จะส่งผลให้อาเซียนเป็นตลาดร่วม (Single market) ซึ่งมีประชากรเพิ่มขึ้น และกลายเป็นโอกาสของไทยที่จะมีฐานนักท่องเที่ยวขยายใหญ่ขึ้นเมื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยสมบูรณ์ การท่องเที่ยวภายในอาเซียนด้วยกันเองจะเติบโตขึ้น เนื่องจากเศรษฐกิจที่ดีขึ้นของแต่ละประเทศ เมื่อเศรษฐกิจดีขึ้นประชาชนมีรายได้เพิ่มทำให้ความต้องการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศใกล้เคียงอีกเป็นจุดมุ่งหมายหนึ่ง

สถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทย ไตรมาส 2 พ.ศ. 2559 เติบโตต่อเนื่องจากปีที่ผ่านมา โดยนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามายังประเทศไทย ในไตรมาส 2/ 2559 ขยายตัวร้อยละ 8.23 ก่อให้เกิดรายได้ด้านการท่องเที่ยวแก่ประเทศไทยคิดเป็นมูลค่า 362,933.27 ล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 13.20 จากช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา ในขณะที่รายได้จากการท่องเที่ยวภายในประเทศ 208,748.66 ขยายตัวร้อยละ 8.65 จากช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา ขณะที่การท่องเที่ยวภายในประเทศได้รับการสนับสนุนจากการเพิ่มวันหยุดพิเศษต่อเนื่อง โดยคาดว่านักท่องเที่ยวต่างชาติจะขยายตัวร้อยละ 11 และการท่องเที่ยวภายในประเทศจะขยายตัวร้อยละ 8

สำหรับนักท่องเที่ยวอาเซียนที่มีจำนวนมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ มาเลเซีย ลาว สิงคโปร์ (สัดส่วนร้อยละ 39.15 ร้อยละ 15.21 และร้อยละ 11.45 ตามลำดับ) มีสัดส่วนรวมกันเท่ากับร้อยละ 65.81 และนอกจากนี้นักท่องเที่ยวในอาเซียนที่สร้างรายได้สูงสุด 3 อันดับแรก คือ มาเลเซีย สิงคโปร์ และเวียดนาม (สัดส่วนร้อยละ 35.09 ร้อยละ 14.91 และร้อยละ 12.76 ตามลำดับ) มีสัดส่วนรวมกันเท่ากับร้อยละ 62.76 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2559)

ซึ่งกระแสการท่องเที่ยวของโลกมีแนวโน้มเน้นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ ต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น นักท่องเที่ยวหลายกลุ่ม เริ่มให้ความสำคัญกับกิจกรรมที่ไม่ทำลายธรรมชาติและเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อมากขึ้น ปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผจญภัยได้รับความนิยมมากขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะสถานที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากร

เป็นที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2555)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผจญภัยถือเป็นการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพักผ่อนกับธรรมชาติ และเน้นกิจกรรมที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก เป็นการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษที่นักท่องเที่ยวเข้าไปแล้วได้รับความเพลิดเพลิน และได้ประสบการณ์แปลกใหม่ ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ประกอบการหันมาให้ความสำคัญกับกิจกรรมท่องเที่ยวรูปแบบนี้

สื่อมีบทบาทอย่างมากในการนำเสนอแนวความคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นช่องทางในการกระจายข่าวสารของทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อให้เกิดความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ช่วยกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาลอีกด้วย

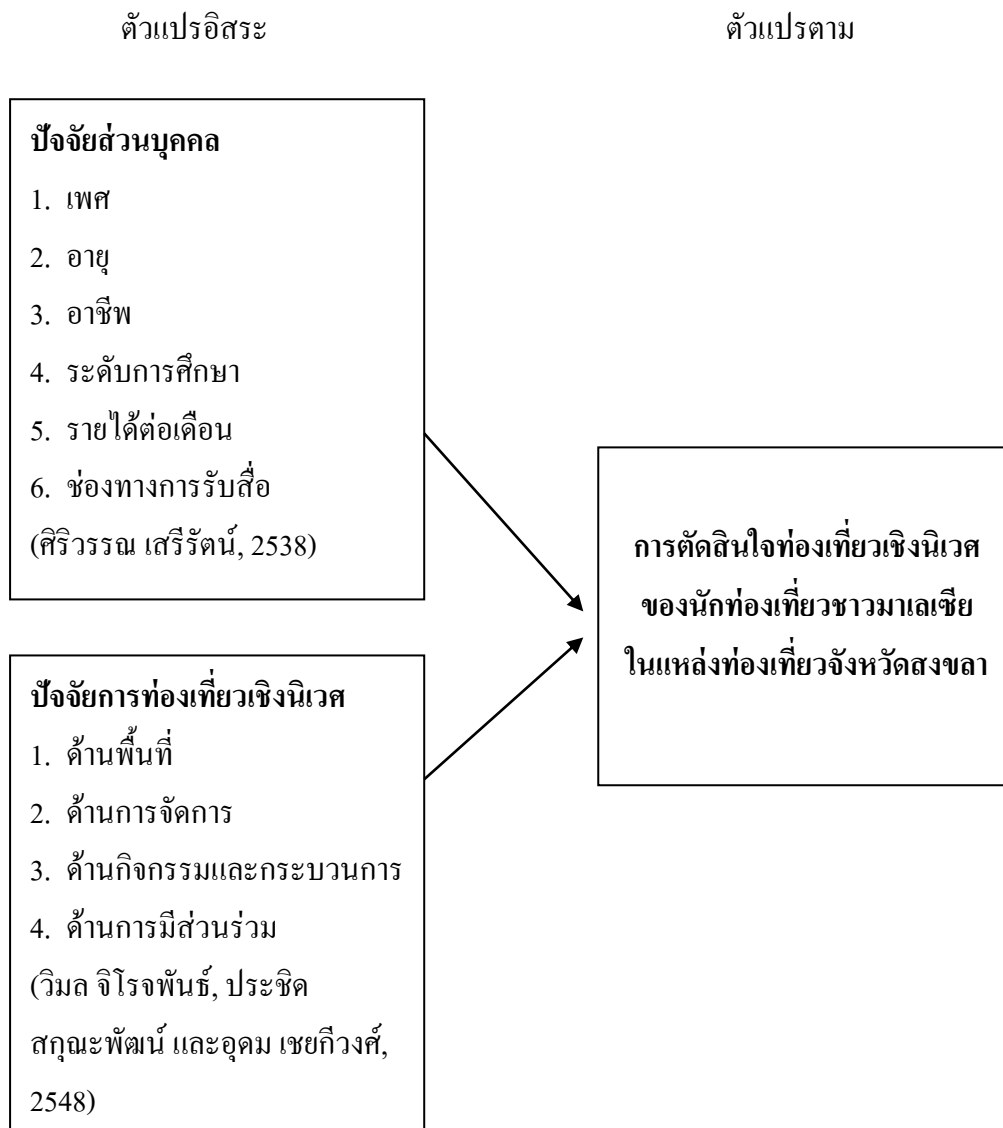
ที่ผ่านมาเน้นการท่องเที่ยวในประเทศไทยส่วนใหญ่จะเน้นนักท่องเที่ยวชาวจีน แต่หากพิจารณาจากจำนวนนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในรอบปีที่ผ่านมาจะพบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มขึ้นมากทุกปี และก่อให้เกิดรายได้มหาศาล จึงเป็นเรื่องที่ไม่ควรมองข้าม โดยเฉพาะชาวมาเลเซียที่นิยมมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา ซึ่งจัดได้ว่าเป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่โดดเด่นอีกจังหวัดหนึ่งของภาคใต้ มีพรมแดนติดกับประเทศมาเลเซีย เป็นเมืองท่าและเมืองชายทะเลที่สำคัญของภาคใต้ โดยมีอำเภอหาดใหญ่เป็นศูนย์กลางการค้าและการท่องเที่ยวของภาคใต้ตอนล่าง ที่พร้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวมากมาย และมีสีสันบรรยากาศของแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย (จิราดิ รัตนไพฑูรย์ชัย, 2559)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยในเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยมุ่งศึกษาในปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา เพื่อนำไปเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน
2. ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาในส่วนของ การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
2. ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ได้แก่ ตลาดน้ำคลองแห ตลาดกิมหยง พระมหาธาตุเจดีย์ไตรภพ ไตรมงคล
3. ขอบเขตด้านประชากร คือ นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่มาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
4. ขอบเขตด้านระยะเวลา การศึกษานานวิจัยนี้จะใช้เวลาเก็บรวบรวมข้อมูลเดือนตั้งแต่ ตุลาคม พ.ศ. 2559-กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2560

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง ปัจจัยการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจไปแหล่งธรรมชาติที่เอกลักษณ์เฉพาะถิ่น แหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีกระบวนการเรียนรู้ทางสิ่งแวดล้อม เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน

ด้านพื้นที่ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น รวมถึงแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ

ด้านการจัดการ หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม มีการจัดการที่ยั่งยืน

ด้านกิจกรรมและกระบวนการ หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีกระบวนการในการเรียนรู้ โดยให้ศึกษาระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทัศนคติและปลูกจิตสำนึกที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว คนในท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง

ด้านการมีส่วนร่วม หมายถึง การท่องเที่ยวที่คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและคนในท้องถิ่น ที่มีส่วนร่วมในการดำเนินการวางแผน นำไปปฏิบัติ ตลอดจนร่วมรักษาทรัพยากร

ก่อให้เกิดการกระจายรายได้ในท้องถิ่น ยกย่องคุณภาพชีวิต และอาจรวมไปถึงการมีส่วนร่วมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ

2. ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ช่องทางการรับสื่อ

3. สื่อมวลชน หมายถึง ช่องทางการสื่อสาร ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร

4. สื่อบุคคล หมายถึง ตัวบุคคลที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ สื่อบุคคลอื่น โดยอาศัยการพูดในลักษณะต่าง ๆ เช่น การสนทนาพบปะพูดคุย การประชุม การให้สัมภาษณ์ การสอน และการพูดในโอกาสพิเศษต่าง ๆ

5. สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง การถ่ายทอดผ่านอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ต่าง ๆ

6. นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เดินทางมาท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยวและการพักผ่อน

7. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

8. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อธรรมชาติและต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคม และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ มุ่งหวังให้ศึกษาเรียนรู้ หรือมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อให้เกิดจิตสำนึก

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับด้านประชากรศาสตร์
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
3. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมตัดสินใจของนักท่องเที่ยว
4. ข้อมูลทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับด้านประชากรศาสตร์

ประชากรศาสตร์ (Demography) เป็นการศึกษาเชิงปริมาณเกี่ยวกับประชากร โดยใช้ข้อมูลจากการสำมะโนประชากร (Census) เพื่อนำมาศึกษาถึงจำนวนประชากร ความหนาแน่นประชากร และการกระจายตัวของประชากร

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2538) กล่าวว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์เป็นลักษณะที่สำคัญและสถิติที่วัดได้ของประชากรที่ช่วยกำหนดตลาดเป้าหมาย รวมทั้งง่ายต่อการวัดมากกว่าตัวแปรอื่นโดยมีตัวแปรที่สำคัญดังนี้

1. อายุ เป็นตัวแปรด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันของส่วนตลาด เนื่องจากผลิตภัณฑ์จะตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคที่มีกลุ่มอายุต่างกัน นักการตลาดจึงใช้ประโยชน์จากอายุเป็นตัวแปรด้านประชากรศาสตร์
2. เพศ เป็นตัวแปรในการแบ่งส่วนตลาดที่สำคัญ เพราะในปัจจุบันนี้ตัวแปรด้านเพศมีการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมผู้บริโภคมากขึ้น
3. สถานภาพ เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อตลาดและการตัดสินใจซื้อ โดยนักการตลาดจะสนใจจำนวนและลักษณะของบุคคลในครัวเรือนที่ใช้สินค้าใดสินค้าหนึ่งเพื่อช่วยในการพัฒนากลยุทธ์การตลาดให้เหมาะสม
4. รายได้และอาชีพ เป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดส่วนของตลาด โดยปกตินักการตลาดจะสนใจผู้ที่ร่ำรวย แต่ครอบครัวที่มีรายได้ต่ำจะเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งเกณฑ์รายได้จะเป็นตัวชี้วัดว่ามีหรือไม่มีความสามารถในการจ่ายสินค้า และมักจะโยกเกณฑ์รายได้ร่วมกับตัวแปร

ด้านประชากรศาสตร์กับอาชีพพร่วมกัน เพราะมีแนวโน้มความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล

อัจฉรา นพวิญญูญวงศ์ (2550) กล่าวว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ประกอบไปด้วย อายุ เพศ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้ มีผลต่อการตัดสินใจซื้อ เช่น อายุที่แตกต่างกัน จะมีความต้องการสินค้าและบริการที่ต่างกัน

สิรินภา สระทองหน (2555) มีแนวคิดที่ว่า ลักษณะประชากรที่แตกต่างกันจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างในเรื่องของ ประสบการณ์ ความสนใจ ปัจจัยภายนอกอื่น ๆ ที่แตกต่างกันก็จะส่งผลต่อการตัดสินใจด้วย

ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ (2552) กล่าวว่า ลักษณะประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันจะนำไปสู่พฤติกรรมและการตัดสินใจที่แตกต่างกันไปด้วย แนวความคิดของด้านประชากรศาสตร์นั้น สามารถจำแนกประชากรออกเป็นกลุ่มได้จากลักษณะ และพฤติกรรม กลุ่มคนที่มีบุคลิกคล้ายกัน ก็จะอยู่กลุ่มเดียวกันรวมไปถึงกลุ่มคนชนชั้นสังคมเดียวกันก็จะตอบสนองถึง ข่าวดาร ความต้องการ ไปทิศทางเดียวกัน

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปว่า ลักษณะด้านประชากรศาสตร์ ประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพ รายได้และอาชีพ และ การรับรู้ข่าวสาร ซึ่งลักษณะด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันก็จะทำให้การตัดสินใจแตกต่างกันไป เพราะปัจจัยแต่ละที่กล่าวมามีแนวโน้มสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) เป็นคำจากภาษาอังกฤษ ผสมระหว่างคำว่า Ecology แปลว่า นิเวศวิทยา กับคำว่า Tourism ที่แปลว่าการท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน และมุ่งให้นักท่องเที่ยวดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดความยั่งยืนของระบบนิเวศ

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) ให้ความหมายว่า การท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่และเล็ก มีการจัดการที่ดี และสามารถดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรทางธรรมชาติ โดยมีการให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้อง และให้ชุมชนท้องถิ่น และสร้างจิตสำนึกให้ทุกฝ่ายร่วมกันรับผิดชอบต่อระบบนิเวศอย่างยั่งยืน มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดหรือไม่มีเลยอย่างยั่งยืนยาว

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อธรรมชาติและต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคม สะท้อนลักษณะวัฒนธรรมหรือเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น

ที่ปรากฏในแหล่งธรรมชาติ มุ่งหวังให้ศึกษาและเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาทรัพยากรอย่างยั่งยืน

ปัจจัยการท่องเที่ยวงเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของชุมชนการสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและระบบนิเวศ หากได้รับผลกระทบจากการใช้ประโยชน์ในรูปแบบใดก็ตาม จะก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมต่อระบบนิเวศ

1. การให้ความรู้ความเข้าใจให้และการสร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยวระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งจำเป็น รวมถึงการสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ให้กับคนในท้องถิ่น มัคคุเทศก์ และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดูแลรับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวด้วย วิธีการสร้างจิตสำนึกในด้านการอนุรักษ์สำหรับการท่องเที่ยวงเชิงนิเวศที่นิยมใช้กัน โดยทั่วไปได้แก่ การจัดทำโปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติ เช่น การจัดเอกสารสิ่งพิมพ์ที่จำเป็นต่อการศึกษาเรียนรู้ การจัดนิทรรศการ/ แผ่นป้ายบรรยายตามจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ การจัดทำเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติ รวมถึงฝึกอบรมมััคคุเทศก์และเจ้าหน้าที่ด้วย

2. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่วนใหญ่มีความสนใจที่จะศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติในลักษณะต่าง ๆ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จึงต้องการการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งในระดับกว้างและระดับลึกซึ้ง ซึ่งเป็นการเพิ่มประสบการณ์และความพึงพอใจ

3. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนท้องถิ่นในระยะยาว และการท่องเที่ยวมีผลต่อการคงอยู่ของธรรมชาติ ดังนั้นการเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วม จะช่วยให้ชุมชนได้รับประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม และตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและลดการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติลง ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งในการส่งเสริมการอนุรักษ์ ซึ่งมีความสำคัญต่อสังคมส่วนรวมระดับประเทศ (กรมป่าไม้, 2549)

วิมล จิโรจพันธ์ และคณะ (2548) กล่าวว่า ปัจจัยการท่องเที่ยวงเชิงนิเวศมี 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านพื้นที่ เป็นการมุ่งเน้นในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น (Identity or authentic or endemic or unique) ซึ่งอาจรวมถึงแหล่งวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตแบบธรรมชาติรวมไว้เป็นส่วนหนึ่งในระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ

2. ด้านการจัดการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม จัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ การจัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกัน การกำจัดมลพิษ และควบคุมการการท่องเที่ยว จึงเป็นการจัดการอย่างยั่งยืน (Sustainably managed tourism) ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม

3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการ เป็นกระบวนการเรียนรู้ (Learning process) ให้นักท่องเที่ยวศึกษาระบบนิเวศทางธรรมชาติ เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ เพื่อสร้างจิตสำนึกที่ดีกับผู้เกี่ยวข้อง นักท่องเที่ยว ชุมชน และผู้ประกอบการ จึงเป็นการท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อมศึกษา (Environmental education-based tourism)

4. ด้านการมีส่วนร่วม เป็นการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น (Involvement of local community or people participation) ที่มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น วางแผนร่วมปฏิบัติตามแผน และได้รับประโยชน์อย่างเสมอภาคร่วมกัน คอยติดตามตรวจสอบ ร่วมรักษาทรัพยากรก่อให้เกิดการกระจายรายได้ในท้องถิ่น การยกระดับคุณภาพชีวิต เพื่อนำกลับมารักษาและจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้วย

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Conservation tourism) ที่หมายถึง รูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อมเป็นการจัดการที่รักษาคุณภาพ นำไปสู่การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างชาญฉลาด สามารถรักษาความเป็นธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุดและเกิดผลกระทบน้อยที่สุด

ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. การท่องเที่ยวเชิงการศึกษาธรรมชาติ (Nature tourism) มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพืชพรรณ สัตว์และสิ่งแวดล้อมในธรรมชาติ เป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม มุ่งสร้างจิตสำนึกให้เกิดขึ้น

2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล (Marine ecotourism) เป็นการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและระบบนิเวศทางทะเล เป็นกระบวนการที่มีการเรียนรู้ร่วมกันภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมทางและการท่องเที่ยว เพื่อมุ่งสร้างจิตสำนึกที่ดีให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง

3. การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา (Litho travel) เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นหินผา ถ้ำหินงอกหินย้อย เพื่อชมภูมิทัศน์ที่มีความแปลกจากการเปลี่ยนแปลงของพื้นโลก เป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

4. การท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agro tourism) เป็นการชมความงามของพื้นที่การเกษตร ได้รับความรู้ทางการเกษตรและประสบการณ์ใหม่ ๆ บนพื้นฐานความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของพื้นที่ ซึ่งการท่องเที่ยวรูปแบบนี้เหมาะแก่ประเทศไทยเนื่องจากคนไทยส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร

5. การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพทางธรรมชาติ (Natural health tourism) เป็นการท่องเที่ยวเชิงฟื้นฟูบำบัดทางธรรมชาติ เช่น การอาบน้ำแร่ น้ำพุร้อน การออกกำลังกาย เป็นต้น โดยเน้นการดูแลสุขภาพทั้งทางกายและใจของนักท่องเที่ยว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2549) แบ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. กลุ่มทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งมีความหลากหลาย มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น แบ่ง 2 กลุ่ม ดังนี้

1.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางบก เช่น ป่าดิบชื้น ป่าดิบแล้ง และป่าสน เป็นต้น และมีสิ่งอื่นอีก เช่น น้ำตก ถ้ำ อุทยาน สัตว์ป่า พืชพันธุ์ และชุมชนที่ใช้ชีวิตเกี่ยวข้องกับป่า รูปแบบกิจกรรม คือ การเดินป่า การขี่ม้า การร่วมกิจกรรมเรียนรู้พฤติกรรมของคนในชุมชน หรือนักท่องเที่ยวอาจทำกิจกรรมเพียงบางส่วนเท่านั้น เช่น ถ่ายรูปสัตว์ป่า ซึ่งเราเรียกว่า กิจกรรมกึ่งนิเวศ

1.2 ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล ประกอบด้วย ทรัพยากรชายฝั่ง ทางทะเล เกาะ แนวปะการัง หาดทราย ปันธุ์ไม้ตามชายหาด รวมถึงวิถีชีวิตของชาวประมงหรือชาวเล เป็นต้น รูปแบบกิจกรรม คือ การพายเรือแคนูและคายัค การศึกษาระบบนิเวศในน้ำทะเล การล่องแพ การดำน้ำดูปะการัง ส่วนกิจกรรมกึ่งนิเวศ เช่น การถ่ายรูปและการตกปลา เป็นต้น

2. สิ่งที่ถูกสร้างหรือพัฒนาขึ้นมารองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น สถานที่พักผ่อนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สาธารณูปโภค และรายการท่องเที่ยว เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

ความหมายของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

วาสนา อ่องเอี่ยม (2546) กล่าวว่า พฤติกรรมการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว ในการเลือกรูปแบบการท่องเที่ยว นั้น จะเลือกตามลักษณะที่สอดคล้องกับพฤติกรรมของตน เพื่อให้เกิดความพึงพอใจสูงสุด โดยรูปแบบการท่องเที่ยวนั้นมีอยู่หลากหลายรูปแบบซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันออกไป

สุกัญญา เจริญศรี (2552) กล่าวว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยว นั้น เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกแตกต่างกันตามลักษณะของแต่ละบุคคลมีมากมายหลายรูปแบบ ซึ่งส่งผลต่อเป้าหมายในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันด้วย

โดยสรุป พฤติกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกที่ต่างกันของแต่ละบุคคล จากการอบรมเลี้ยงดู การศึกษา เพศ รสนิยม วัย เชื้อชาติ ศาสนาและประสบการณ์ ซึ่งทำให้มีลักษณะความต้องการในการเลือกรูปแบบการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันตามความพึงพอใจของตน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) กล่าวว่า แรงจูงใจที่อยากให้นักท่องเที่ยวมี 8 ประการ ดังนี้

1. ความต้องการผจญภัย

สำหรับนักท่องเที่ยวที่อยากผจญภัย เมื่อมีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมใหม่ ๆ ที่มีรูปแบบที่ทำหาย เช่น การล่องแพ ปีนเขา จีซิ่ง เป็นต้น มักจะให้นักท่องเที่ยวอยากมาลองผจญภัยกับกิจกรรมใหม่ ๆ

2. ความต้องการค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ด้วยตนเอง

เป็นการสร้างความแปลกใหม่ในชีวิต ออกเดินทางค้นหากิจกรรมใหม่ เป็นทำลายความจำเจในชีวิตประจำวันที่ผ่านมา

3. ความต้องการคุณค่าในการเดินทางท่องเที่ยว

จะเป็นผลที่เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เดินทางได้เดินทางท่องเที่ยวเสร็จลง ทำให้ผู้เดินทางเพลิดเพลินสนุกสนาน ประทับใจและได้ประสบการณ์จากการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง

4. ความต้องการค้นคว้าวัฒนธรรม

ในการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง จะเห็นได้ชัดว่าทุกครั้งที่เที่ยวเราจะได้เรียนรู้วัฒนธรรมของแต่ละประเทศที่เราไป เช่น ประเพณี เทศกาล หรืองานพิธีต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมท้องถิ่นนั้นอย่างลึกซึ้ง

5. ความต้องการเห็นความเป็นอยู่ของเพื่อนร่วมโลก

คนส่วนใหญ่เมื่อเดินทางไปท่องเที่ยวก็มักอยากเห็นความเป็นอยู่ของเพื่อนร่วมโลกในแต่ละประเทศ เช่น ผู้คนที่อยู่ในประเทศร่ำรวยกับประเทศยากจนว่ามีความเป็นอยู่แตกต่างกันอย่างไร

6. ความต้องการในการยอมรับของสังคม

7. ความต้องการความภาคภูมิใจ

มีคนมากมายที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังประเทศต่าง ๆ เนื่องจากต้องการให้ผู้อื่นนั้นเห็นว่า ได้ไปท่องเที่ยวในสถานที่แปลก ๆ แตกต่างจากผู้อื่น

8. ความต้องการยกฐานะและเกียรติภูมิ

การที่ได้มีโอกาสไปท่องเที่ยวในประเทศต่าง ๆ ไม่ว่าจะเพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ตาม เช่น พักผ่อน ประชุม แข่งขันกีฬา เป็นต้น ล้วนแต่ทำให้ผู้เดินทางเป็นคนมีเกียรติในสังคม และยกฐานะตัวเองให้สูงขึ้น

กระบวนการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว

ชวลินุช อุทยาน (2551) เป็นกระบวนการที่นักท่องเที่ยวต้องใช้เวลาในการพิจารณา เพื่อตัดสินใจเลือกซื้อผลิตภัณฑ์หรือบริการ ซึ่งมีปัจจัยทั้งภายในและภายนอกมาเกี่ยวข้อง โดยมีกระบวนการตัดสินใจ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การรับรู้ถึงปัญหา (Need recognition)

กระบวนการนี้จะเกิดขึ้นเมื่อนักท่องเที่ยวตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการของตนเอง

1.1 สิ่งกระตุ้นภายใน เช่น ความเครียด ความอ่อนล้า จากการทำงานมาตลอดทั้งปี หรือความรู้สึกจำเจในชีวิตประจำวัน

1.2 สิ่งกระตุ้นภายนอก เช่น ข้อมูลข่าวจากการประชาสัมพันธ์ โฆษณาของแหล่งท่องเที่ยว

ทั้งสิ่งกระตุ้นภายในและภายนอก ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความต้องการที่จะไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ

2. การค้นหาข้อมูล (Information search)

2.1 แหล่งข้อมูลภายใน นักท่องเที่ยวอาจมีข้อมูลที่รู้จักอยู่แล้วหรือจากประสบการณ์ที่ผ่านมา

2.2 แหล่งข้อมูลภายนอก โดยนักท่องเที่ยวหาข้อมูลจากทางอินเทอร์เน็ต นิตยสารท่องเที่ยว โฆษณา รวมไปถึง ครอบครัว ญาติ เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น

ในขั้นตอนนี้นักท่องเที่ยวจะแสวงหาข้อมูลเพื่อตัดสินใจในขั้นแรกจะค้นหาข้อมูลจากแหล่งภายในก่อน เพื่อนำมาใช้ในการประเมินทางเลือก หากยังได้ข้อมูลไม่เพียงพอก็ต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งภายนอก

3. การประเมินผลทางเลือก (Evaluation of alternative)

3.1 ระบุทางเลือกหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่ต้องการไป

3.2 เลือกแหล่งท่องเที่ยวที่ระบุไว้

นักท่องเที่ยวจะนำข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้มาจัดเป็นหมวดหมู่และวิเคราะห์ข้อดี ข้อเสีย ทั้งในลักษณะการเปรียบเทียบหาทางเลือกและความคุ้มค่ามากที่สุด

4. การตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด (Decision making)

หลังการประเมิน นักท่องเที่ยวผู้ประเมินจะทราบข้อดี ข้อเสีย หลังจากนั้นนักท่องเที่ยวจะต้องตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหา มักใช้ประสบการณ์ในอดีตเป็นเกณฑ์ ทั้งประสบการณ์ของตนเองและผู้อื่น

แรงจูงใจในการท่องเที่ยว (Tourism motivations) คือ สิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลแสวงหาความพึงพอใจในการเดินทางไปท่องเที่ยว แบ่งเป็น 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยผลักดัน (Push factors) และ ปัจจัยจูงใจ (Pull factors) กล่าวคือ ปัจจัยผลักดัน เป็นความต้องการภายในตัวบุคคลที่ทำให้อยากเดินทางท่องเที่ยว โดยมีลำดับขั้น 5 ขั้น

ขั้นที่ 1 ขั้นผ่อนคลายอารมณ์ เป็นการกำหนดจากตัวบุคคลเอง นับว่าเป็นแรงจูงใจทางด้านกายภาพ

ขั้นที่ 2 ขั้นถูกกระตุ้นหรือปลุกเร้า กำหนดจากตัวบุคคลเองและผู้อื่น เป็นลำดับขั้นความต้องการความปลอดภัย

ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น กำหนดจากตัวบุคคลเองและผู้อื่นเช่นกัน เช่น การมอบและได้รับความรัก เป็นลำดับขั้นความต้องการได้ยอมรับจากสังคม

ขั้นที่ 4 ขั้นความภูมิใจและการพัฒนาตนเอง เป็นสิ่งที่กำหนดจากตนเอง เช่นการพัฒนาทักษะของตน ซึ่งขั้นนี้อยู่ในลำดับขั้นความต้องการยกย่องนับถือ

ขั้นที่ 5 ขั้นบรรลุความปรารถนา เป็นขั้นที่ไม่ได้ถูกกำหนดจากผู้อื่น หากแต่เป็นสิ่งที่ใฝ่ฝันอยู่ในลำดับขั้นความต้องการได้รับความสำเร็จสูงสุด

ปัจจัยจูงใจ เป็นปัจจัยจากตัวแหล่งท่องเที่ยวที่กระตุ้นให้บุคคลตัดสินใจท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองความต้องการ เช่น ความหลากหลายของกิจกรรม ความสะดวกในการเดินทาง ภาพลักษณ์ เป็นต้น

5. การประเมินภายหลังการซื้อ (Post-purchase behavior)

เป็นขั้นสุดท้ายหลังจากการซื้อ นักท่องเที่ยวจะนำผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวที่ซื้อ นั้นมาใช้ และในขณะเดียวกันก็จะทำการประเมินผลิตภัณฑ์และบริการนั้นไปด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่า กระบวนการตัดสินใจซื้อของนักท่องเที่ยวเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ไม่ได้หยุดตรงที่การซื้อ

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) กล่าวว่า พฤติกรรมการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวมี 9 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว (Tourism product)

การให้อ่านวยข้อมูลการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว เป็นการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง โดยผ่านสื่อต่าง ๆ ซึ่งข้อมูลการท่องเที่ยวอาจเป็นข้อมูลด้านวัฒนธรรม ที่พัก คมนาคม เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 ความต้องการของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแต่ละคน (Need)

เมื่อนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายได้รับข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว จะเกิดความต้องการขึ้นภายในจิตใจ โดยนักท่องเที่ยวจะต้องการสิ่งที่ขาดไป เพื่อเพิ่มรสชาติให้กับชีวิต เช่น การต้องการได้เห็นสิ่งใหม่ ๆ เพื่อจัดความเบื่อหน่าย

ขั้นตอนที่ 3 สิ่งจูงใจสำหรับนักท่องเที่ยว (Motivation)

เป็นแรงกระตุ้นที่เกิดจาก 2 ปัจจัย คือ Push factor เป็นสิ่งกระตุ้นให้หลีกเลี่ยงความจำเจในชีวิตเพื่อไปท่องเที่ยว และ Pull factor เป็นสภาพที่ดึงดูดใจให้ไปชมหรือทำกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว

ขั้นตอนที่ 4 การตัดสินใจของนักท่องเที่ยว (Decision making)

เป็นองค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวมาก หลังจากรับข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวแล้ว จะเกิดความต้องการท่องเที่ยวทั้งจากแรงกระตุ้นและสิ่งจูงใจ เพื่อประกอบการพิจารณาว่าจะไปท่องเที่ยวที่ไหน โดยคำนึงถึง ความประหยัด ปลอดภัย และความสะดวกสบาย เป็นเกณฑ์ ซึ่งจากการสำรวจจะพบว่าปัจจัยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวนั้นมี 8 ประการ ดังนี้

1. จะไปท่องเที่ยวที่ไหน
2. จะไปท่องเที่ยวเมื่อไหร่
3. จะไปท่องเที่ยวโดยใคร
4. จะไปท่องเที่ยวกับใคร
5. จะไปท่องเที่ยวนานเท่าไร
6. จะไปท่องเที่ยวเพื่อชมอะไร
7. จะไปพักผ่อนในสถานที่ประเภทไหน
8. จะไปท่องเที่ยวแต่ละสถานที่กี่วัน

ขั้นตอนที่ 5 การวางแผนค่าใช้จ่ายการท่องเที่ยว (Planning for expenditure)

โดยปกติในการท่องเที่ยวทุกครั้งจะต้องศึกษาเรื่องค่าใช้จ่าย ยิ่งถ้าไปท่องเที่ยวต่างประเทศยังมีค่าใช้จ่ายมาก จึงต้องมีการวางแผนล่วงหน้า 1-2 ปี เพื่อเก็บเงินไว้สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ ที่ต้องการ

ขั้นตอนที่ 6 การเตรียมการเดินทาง (Travel preparation)

หลังจากที่ตัดสินใจเลือกสถานที่เดินทางไปท่องเที่ยวแล้ว ในขั้นตอนนี้ก็จะเป็นขั้นตอนของการเตรียมการเดินทางในเรื่องของ การจองตั๋วพาหนะเดินทาง การยืนยันการเดินทาง จัดทำเอกสารเดินทาง เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 7 การเดินทางท่องเที่ยว (Travel)

เป็นการออกเดินทางจากบ้านเพื่อท่องเที่ยวจนกระทั่งเดินทางกลับบ้าน โดยจะมีการประเมินผลการท่องเที่ยวเป็นระยะตามประสบการณ์ที่ได้รับ

ขั้นตอนที่ 8 ประสบการณ์นักท่องเที่ยว (Experience)

เมื่อมีการประเมินผลการเดินทางท่องเที่ยวแล้ว จากสภาพแวดล้อม ผู้คน สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ก็จะได้ผลของประสบการณ์ท่องเที่ยว คือ

1. มีความพึงพอใจ
2. ไม่มีความพึงพอใจ

ขั้นตอนที่ 9 ทักษะคตินักท่องเที่ยว (Attitude)

เมื่อนักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์การท่องเที่ยวแล้ว ก็จะเกิดทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในแต่ละครั้ง ถ้าหากมีความพึงพอใจ ก็จะเกิดทัศนคติที่ดีแล้วมาเที่ยวต่อ หรือบอกต่อคนรอบข้าง แต่ถ้าหากไม่พึงพอใจก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดี ทำให้ไม่อยากมาเที่ยวอีกและบอกต่อกับบุคคลอื่นในทางที่ไม่ดี

ข้อมูลทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสงขลา

ข้อมูลทั่วไปจังหวัดสงขลา

เป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีพื้นที่ติดต่อกับประเทศมาเลเซีย เป็นเมืองท่าและเมืองชายทะเลที่สำคัญ ทั้งมีขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษาและการละเล่นพื้นเมืองที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมตกทอดให้ชนรุ่นหลัง สงขลามีสถานที่ท่องเที่ยวทั้งที่เป็นชายทะเล น้ำตก ทะเลสาบและมีทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์

อำเภอหาดใหญ่ เป็นศูนย์กลางการค้า การคมนาคม เป็นเมืองชุมทางของภาคใต้มีความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในทางเศรษฐกิจ ขณะเดียวกันอำเภอเมืองสงขลายังคงมีสภาพบ้านเมืองที่เก่าแก่อันเป็นเอกลักษณ์ สงขลาจึงเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะแก่การท่องเที่ยวเพราะมีลักษณะที่แตกต่างกันในตัว 2 ลักษณะ คือ สภาพเก่าแก่ของบ้านเมืองสงขลาและความเจริญของเมืองหาดใหญ่ ด้วยระยะทางห่างกันประมาณ 30 กิโลเมตร

คำขวัญประจำจังหวัดสงขลา คือ "นกน้ำเพลินตา สมิหลาเพลินใจ เมืองใหญ่สองทะเล
เสน่ห์สะพานป๋า ศูนย์การค้าแดนใต้"

จังหวัดสงขลา ตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของภาคใต้ตอนล่าง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 4
เมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ตามเส้นทางรถไฟ 947 กิโลเมตร และทางหลวงแผ่นดิน 950 กิโลเมตร
มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดพัทลุง

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอไทย

ทิศใต้ ติดต่อกับจังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี รัฐเคดาห์ และรัฐเปอร์ลิสของมาเลเซีย

ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดพัทลุงและจังหวัดสตูล

โดยมีขนาดพื้นที่ 7,393.889 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 4,621,180 ไร่ เป็นอันดับ 27
ของประเทศ และเป็นอันดับที่ 3 ของภาคใต้

ลักษณะของภูมิประเทศ

ทางตอนเหนือเป็นคาบสมุทรแคบและยาวยื่นลงมาทางใต้เรียกว่า คาบสมุทรสทิงพระ
กับส่วนที่เป็นแผ่นดินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทางตอนใต้ แผ่นดินทั้งสองส่วนเชื่อมต่อกัน โดยสะพาน
ติณสูลานนท์ พื้นที่ทางทิศเหนือส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม ทิศตะวันออกเป็นที่ราบริมทะเล ทิศใต้และ
ทิศตะวันตกเป็นภูเขาและที่ราบสูง ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำลำธารที่สำคัญ

ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดสงขลาตั้งอยู่ในเขตอิทธิพลของลมมรสุมเมืองร้อน มีลมมรสุมพัดผ่านเป็นประจำ
ทุกปี คือ ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ เริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงประมาณกลางเดือนมกราคม
และลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคมถึงประมาณกลางเดือนตุลาคม
จากอิทธิพลของลมมรสุมดังกล่าว ส่งผลให้มีฤดูกาล 2 ฤดู คือ ฤดูร้อน และ ฤดูฝน

เทศกาลประเพณีจังหวัดสงขลา

งานประเพณีสงกรานต์

จัดขึ้นในวันที่ 13 เมษายน ของทุกปี ทางอำเภอหาดใหญ่มีการจัดงานขึ้นที่บริเวณถนน
นิพัทธ์อุทิศ 1, 2, 3 ตั้งแต่เช้าถึงเย็น ชาวมาเลเซียและสิงคโปร์นิยมเดินทางมาร่วมสนุกกับชาวไทย
ในเทศกาลนี้เป็นที่สนุกสนาน

งานเทศกาลส่งเสริมสินค้าและผลไม้ไทย

จัดขึ้นประมาณกลางเดือนกรกฎาคมของทุกปี เพื่อส่งเสริมการเกษตร ภายในงานมี
สินค้าเกษตรจากหลายจังหวัดในภาคใต้มาแสดงและจัดจำหน่าย

งานเทศกาลโคมไฟไหว้พระจันทร์

จัดขึ้นในวันขึ้น 15 ค่ำเดือนสิบ บริเวณศาลเจ้าชาเจียงกุล วัดหงษ์ประดิษฐ์ อำเภอหาดใหญ่ ภายในงานมีขบวนแห่โคมไฟและมหรสพจีน ขบวนมังกร เชิดสิงโต ชมโคมไฟยักษ์และการประกวดโคมไฟตามบ้านเรือนราษฎร

งานเทศกาลทำบุญเดือนสิบ

เป็นงานประเพณีของชาวไทยภาคใต้ ช่วงแรม 1-15 ค่ำเดือนสิบ เชื่อว่าวิญญาณที่ล่วงลับไปแล้วจะได้รับการปลดปล่อยให้มาพบญาติพี่น้อง ก็จะมีการจัดอาหารทำบุญที่วัดเพื่ออุทิศส่วนกุศล โดยที่อำเภอสติงพระจะจัดงานเทศกาลนี้แปลกไปจากที่อื่น คือมีการแห่หุ่นทองสูงเพื่อใช้แทนญาติหรือผู้อาวุโสที่เป็นที่นับถือของชาวบ้าน

งานประเพณีลากพระและตักบาตรเทโว

จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในวันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 ประมาณเดือนตุลาคม ณ อำเภอเมือง พิธีจะเริ่มก่อนวันงานด้วยการห่มผ้าพระเจดีย์บนยอดเขาตังกวน ในวันงานเวลาเช้าจะเป็นพิธีตักบาตรเทโวบริเวณเชิงเขาตังกวน ตอนสายจะมีเรือพระจากวัดต่าง ๆ ในเขตจังหวัดสงขลาเคลื่อนผ่านให้พุทธศาสนิกชนได้ร่วมทำบุญและลากพระ

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสงขลา

ชุมชนบ้านแคเหนือ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

อยู่ในเขต อบต.คูเต่า อำเภอหาดใหญ่ เป็นชุมชนที่ประชากรเกือบทั้งหมดเป็นมุสลิม ทำอาชีพประมงส่วนใหญ่ การท่องเที่ยวในชุมชนถือเป็นการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่สนับสนุนการอนุรักษ์ ธรรมชาติและมรดกวัฒนธรรมชุมชน

ตลาดกิมหยง

เป็นตลาดขายของฝากและของที่ระลึกขนาดใหญ่ในอำเภอหาดใหญ่ โดยมีลักษณะเป็นตลาดในร่มสองชั้นที่ละลานตาไปด้วยสินค้าแบรนด์เนมทั้งแท้และเทียม ตั้งแต่เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องใช้ในครัวเรือน เกมคอมพิวเตอร์ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า แวนตา นาฬิกา ปากกา น้ำหอม ของเล่น ฯลฯ

พระมหาธาตุเจดีย์ไตรภพ ไตรมงคล

เจดีย์สี่เตนเลสตั้งอยู่บนยอดเขาคอหงส์ ถนนปทุมณกัณฑ์ ตำบลคอหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เจดีย์องค์นี้เชื่อว่าเป็นเจดีย์สี่เตนเลสองค์แรกของโลก สร้างขึ้นเพื่อน้อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เนื่องในโอกาสทรงครองสิริราชสมบัติ 60 ปี และเพื่อเป็นศูนย์รวมใจสืบสานพระพุทธศาสนา วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีไทย โดยมีการวางศิลาฤกษ์ ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 และสร้างแล้วเสร็จใน 160 วัน

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คลองบางกล้า

คลองบ้านกร่ำตั้งอยู่ไม่ไกลจากเมืองเศรษฐกิจของจังหวัดสงขลา การคมนาคมสะดวกบวกกับความเป็นวิถีชีวิตเชิงนิเวศ เนื่องจากการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพของคนบางกล้าจะเป็นเกษตรกรแบบผสมผสาน รวมทั้งด้านศิลปวัฒนธรรมก็จะมีจุดเด่น ด้านคลองบางกล้าเป็นคลองที่มีน้ำใสสะอาด สามารถล่องเรือเที่ยวชมธรรมชาติได้สองข้างทางอีกด้วย

ทะเลสาบสงขลา

ทะเลสาบสงขลา เป็นทะเลสาบแห่งเดียวในประเทศไทย และเป็นทะเลสาบน้ำจืด แต่จะกร่อยในช่วงที่ติดกับทะเล ตรงปากอ่าวในทะเลสาบมีเกาะอยู่หลายเกาะ นักท่องเที่ยวสามารถหาเรือท่องเที่ยวในทะเลสาบได้

ตลาดน้ำคลองแห

อยู่อำเภอหาดใหญ่ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีจุดเด่น คือ คนในชุมชนร่วมกันอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยอันดีงาม ด้วยการพร้อมใจกันแต่งกายด้วยชุดผ้าไทยพื้นบ้าน รวมไปถึงการใช้บรรจุภัณฑ์ที่ทำจากธรรมชาติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิรภานต์ ศิริรักษ์ (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส และอาชีพ ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกัน ระดับการศึกษารายได้แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และ .01 ตามลำดับ

พรรณราย ศรีวรชิน (2559) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตกับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีการเปิดรับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และมีการเปิดรับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตประเภทเว็บไซต์มากที่สุด นักท่องเที่ยวมีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับมาก มีทัศนคติเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า การเปิดรับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวแต่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการ

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่า ทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปาริชาติ แสงระชะฎ (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การรับรู้สารสนเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนในตำบลศรีฐาน อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีการรับรู้สารสนเทศการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยมีแหล่งรับรู้สารสนเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากอุทยานแห่งชาติภูกระดึงมากที่สุด โดยมีการรับรู้จากผู้นำชุมชนมากที่สุด ส่วนช่องทางหรือสื่อที่มีผลต่อการรับรู้มากที่สุด คือ ผู้นำชุมชน ปัญหาด้านแหล่งสารสนเทศ คือ ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวขาดการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่สารสนเทศที่ต่อเนื่อง ด้านช่องทาง/ สื่อสารสนเทศ คือ ป้ายประกาศ/ บอร์ดประชาสัมพันธ์ มีน้อย ไม่เพียงพอ

นิภาพร นิลรัตน์ (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวเชิงนิเวศของคนไทยในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวเชิงนิเวศของคนไทยในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 5 ด้าน พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีปัจจัยรายด้านซึ่งเรียงจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านการคมนาคม ด้านสถานที่พัก ภาพรวมอยู่ในระดับมาก และด้านข้อมูลข่าวสารภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวเชิงนิเวศของคนไทยในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า วัตถุประสงค์หลักของการเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ด้านภาพรวม ($r = -0.097$) โดยมีความสัมพันธ์กันต่ำ และในทิศทางตรงกันข้าม ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

วาสนา ขวัญทองยิ้ม (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการท่องเที่ยวชมราตรีของนักท่องเที่ยวชายชาวมาเลเซียในเขตเทศบาลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนมากมีอายุระหว่าง 30-39 ปี มีสถานภาพสมรส การศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,000-34,999 บาท โดยปัจจัยด้านทำเลที่ตั้ง ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านการคมนาคม ด้านแรงจูงใจ และด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมากทุกด้าน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยการสำรวจ (Survey research method) ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการดำเนินการวิจัย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. ลักษณะของแบบสอบถาม
5. ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในตลาดน้ำคลองแห ตลาดกิมหยงพระมหาธาตุเจดีย์ไทรภพ ไตรมงคล

ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย โดยใช้สูตรของ W.G.Cochran เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 0.05 มีสูตรในการคำนวณ ดังนี้

จากสูตร
$$n = \frac{p(1-p)Z^2}{d^2}$$

n แทน จำนวนหรือขนาดตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณ

P แทน ค่าเปอร์เซ็นต์ที่ต้องการจะสุ่มจากประชากรทั้งหมด = 50% หรือ 0.5 ของประชากรทั้งหมด

d แทน ค่าเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่าง = 0.05

Z แทน ระดับความเชื่อมั่นที่ผู้ศึกษากำหนดไว้ที่ความเชื่อมั่น 95%
Z มีค่าเท่ากับ 1.96

$$n = \frac{0.5(1-0.5)(1.96)^2}{0.05^2}$$

$$n = 384.16 \approx 385$$

จากการคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 385 ตัวอย่าง สำรองเพื่อความสะดวกคิดพลาดไว้จำนวน 15 ตัวอย่าง ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดขึ้นได้ ร้อยละ 5 เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ดี ซึ่งรวมเป็นจำนวน 400 ตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบโควตา (Quota sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเขตพื้นที่ที่ทำการศึกษา 3 แห่ง คือ ตลาดน้ำคลองแห (150 ตัวอย่าง) ตลาดกิมหยง (150 ตัวอย่าง) พระมหาธาตุเจดีย์ไตรภพ (100 ตัวอย่าง) รวมเป็น 400 ตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามที่ได้จัดเตรียมไว้เพื่อรวบรวมข้อมูลให้ครบตามจำนวน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary data) เพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยการสำรวจ (Survey) ใช้แบบสอบถามภาษาอังกฤษในการเก็บข้อมูลจนครบจำนวน 400 ตัวอย่างตามที่ต้องการ

ภายหลังจากรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้เรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้งหมดมาดำเนินการดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก
2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า
3. การประมวลผลข้อมูล นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสเพื่อประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปในการคำนวณทางสถิติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี จากตำรา เอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ต้องการศึกษา เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด ขอบเขตของการวิจัย นิยามศัพท์ของตัวแปรที่ต้องการศึกษา และสร้างเครื่องมือวิจัยให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมกับกำหนดลักษณะของประเภทคำถาม และมาตรวัดแต่ละตัวแปร กำหนดการให้คะแนน และการแปลความแต่ละตัวแปร

2. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถาม นำแบบสอบถามที่ร่างได้ไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมงานวิจัยตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม

ลักษณะของแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิดและเปิด โดยแบ่งโครงสร้างคำถามเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และช่องทางการรับสื่อ มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) มาตรฐานนามบัญญัติ (Nominal scale)

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยการท่องเที่ยวรวม 4 ด้าน ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ได้แก่

1. ด้านพื้นที่ จำนวน 5 ข้อ
2. ด้านการจัดการ จำนวน 5 ข้อ
3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการ จำนวน 5 ข้อ
4. ด้านการมีส่วนร่วม จำนวน 5 ข้อ

แบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบแบบมีหลายคำตอบให้เลือก มีลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's scale มี 5 ระดับ ใช้ระดับในการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามรูปแบบของ Likert's scale

ตอนที่ 3 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาได้แก่ แบบสอบถามมีลักษณะคำถามแบบมีหลายคำตอบให้เลือก มีลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's scale มี 5 ระดับ ใช้ระดับในการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามรูปแบบของ Likert's scale

มีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

วิธีการแปลผลแบบสอบถามส่วนนี้ได้ใช้ค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์คะแนนดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5 - 1}{5} = 0.8$$

นำคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาจัดระดับความสำคัญเป็น 5 ระดับดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	ระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม สอบถามถึงความต้องการของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อควรปรับปรุงและแก้ไข คำถามในส่วนนี้จึงมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ

ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ได้มีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

1. ทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยนี้ไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมงานวิจัย พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทางด้านเนื้อหา (Content validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording)

2. ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ผู้ควบคุมงานวิจัยไปทำการทดสอบ (Try-out) จำนวน 30 ชุด จากนั้นจึงนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาทดสอบตามเกณฑ์สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ตามที่ Nunnally (1978) ได้นำเสนอ ค่า α มากกว่าและเท่ากับ 0.7 สำหรับงานวิจัยพื้นฐาน และสำหรับค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha ในงานวิจัยครั้งนี้ มีค่าเท่ากับ 0.716

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการคำนวณ โดยใช้เครื่องมือทางสถิติวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ช่องทางการรับสื่อ วิเคราะห์โดยใช้ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percent)
2. ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา วิเคราะห์โดย ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
3. ทดสอบความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ในส่วนของเพศ จะใช้ค่า Independent sample t-test ในการทดสอบ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เนื่องจากมีตัวแปรอิสระ 2 กลุ่ม คือ เพศชาย และ เพศหญิง
4. ทดสอบความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาในส่วนอื่น ๆ ยกเว้น เพศ มีการ กรณีที่มีตัวแปรอิสระ 3 กลุ่มขึ้นไป เช่น อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ช่องทางการรับสื่อ จะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ในการทดสอบ เมื่อพบความแตกต่าง ตรวจสอบรายคู่โดยใช้วิธี LSD
5. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยจะใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยพิจารณาเงื่อนไขความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ เพื่อไม่ให้มีความสัมพันธ์กันเอง (Multicollinearity) สูงเกินไปซึ่งค่า VIF ต้องน้อยกว่า 10 และค่า Durbin-Watson ต้องอยู่ระหว่าง 1.5-2.5 ทั้งนี้ ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรง (Linear-relationship) โดยใช้หลักการเกณฑ์ ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (R) อยู่ระหว่าง 0.91-1.00 คือมีความสัมพันธ์ในระดับสูงมาก
ค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (R) อยู่ระหว่าง 0.71-0.90 คือมีความสัมพันธ์ในระดับสูง
ค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (R) อยู่ระหว่าง 0.31-0.70 คือมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
ค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (R) อยู่ระหว่าง 0.01-0.30 คือมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ
ค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (R) เท่ากับ 0 คือมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิจัย

บทนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการอธิบายและการทดสอบสมมุติฐานที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแต่ละตัว ซึ่งข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมจากแบบสอบถามที่มีคำตอบครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด ผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 4 ส่วนประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 3 การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

\bar{X}	หมายถึง ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง
SD	หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
R	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคูณ
R square	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
Adjust R square	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เมื่อปรับแล้ว
B	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ในรูปคะแนนดิบ
Beta	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูป คะแนนมาตรฐาน
Std. error	หมายถึง ความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาด
Std. error of the estimate	หมายถึง ความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาดประมาณ
Regressions	หมายถึง ค่าที่แสดงระดับของอิทธิพล
Sig..	หมายถึง ความน่าจะเป็นในการยอมรับสมมุติฐาน
*	หมายถึง ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

การวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และช่องทางการรับสื่อ สามารถสรุปได้ตามตารางและคำอธิบายต่อไปนี้

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	184	46.00
หญิง	216	54.00
รวม	400	100.00

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-1 พบว่านักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 54.00 และเป็นเพศชาย
จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00

ตารางที่ 4-2 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 25 ปี	141	35.20
26-35 ปี	188	47.00
มากกว่า 35 ปี	71	17.80
รวม	400	100.00

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-2 พบว่านักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามอายุ มีลำดับดังต่อไปนี้ อายุ 26-35 ปี จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ
47.00 รองลงมาคืออายุ น้อยกว่า 25 ปี จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 35.20 อายุมากกว่า 35 ปี
จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.80

ตารางที่ 4-3 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่า	165	41.12
อนุปริญญา/ ปวส.	60	15.00
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	175	43.80
รวม	400	100.00

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-3 พบว่านักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ
43.80 รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่า จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 43.80 และ
ระดับอนุปริญญา/ ปวส. จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00

ตารางที่ 4-4 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นักเรียน-นักศึกษา	125	31.20
ข้าราชการ	16	4.00
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	15	3.80
บริษัท/ ห้างร้าน/ เอกชน	111	27.80
รับจ้างทั่วไป	78	19.50
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	46	11.50
อื่น ๆ	9	2.20
รวม	400	100.00

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-4 พบว่านักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามอาชีพ มีลำดับดังต่อไปนี้ อาชีพนักเรียน-นักศึกษา จำนวน 125 คน

คิดเป็นร้อยละ 31.20 รองลงมาเป็นอาชีพบริษัท/ ห้างร้าน/ เอกชน จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.80 อาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 อาชีพข้าราชการ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 อาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80 และอาชีพอื่น ๆ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20

ตารางที่ 4-5 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมลายูในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 3,000 รिंगิต	92	23.00
3,001-4,000 รिंगิต	167	41.80
มากกว่า 4,001 รिंगิต	141	35.20
รวม	400	100.00

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-5 พบว่านักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมลายูในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน มีลำดับดังต่อไปนี้ รายได้ต่อเดือน 3,001-4,000 รिंगิต จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 41.80 รองลงมาที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 4,001 รिंगิต จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 35.20 และรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 3,000 รिंगิต จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00

ตารางที่ 4-6 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวมลายูในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา จำแนกตามช่องทางการรับสื่อ

ช่องทางการรับสื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สื่อมวลชน	75	18.80
สื่อบุคคล	183	45.80
สื่ออิเล็กทรอนิกส์	142	35.50
รวม	400	100.00

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-6 พบว่านักท่องเที่ยวยุโรปในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา จำแนกตามช่องทางการรับสื่อ มีลำดับดังต่อไปนี้ ช่องทางการรับผ่านสื่อบุคคล จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 45.80 รองลงมามีช่องทางการรับสื่อผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 และมีช่องทางการรับสื่อผ่านสื่อมวลชน จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.80

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งประกอบด้วย ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วม สามารถสรุปได้ตามตารางและคำอธิบายต่อไปนี้

ตารางที่ 4-7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยภาพรวม

ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยภาพรวม	\bar{X}	SD	การแปลผล	ลำดับ
1. ด้านพื้นที่	4.11	0.45	มาก	2
2. ด้านการจัดการ	3.98	0.49	มาก	3
3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการ	4.14	0.48	มาก	1
4. ด้านการมีส่วนร่วม	3.64	0.49	มาก	4
เฉลี่ย	3.97	0.48	มาก	

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-7 พบว่าปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.97 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 0.48 คืออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาอันดับความสำคัญของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าด้านกิจกรรมและกระบวนการมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ และด้านการมีส่วนร่วม ตามลำดับ

ตารางที่ 4-8 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ด้านพื้นที่ของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ด้านพื้นที่	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
	5	4	3	2	1			
1. ความอุดมสมบูรณ์ และ ความหลากหลาย แหล่งท่องเที่ยว	84 (21.00%)	277 (69.20%)	39 (9.80%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	4.11	0.54	มาก
2. ความเป็นเอกลักษณ์ เฉพาะถิ่น	87 (21.80%)	260 (65.00%)	53 (13.20%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	4.09	0.59	มาก
3. สภาพพื้นที่ที่มี ความสัมพันธ์ และเหมาะสมกับ กิจกรรม	119 (29.80%)	198 (49.50%)	83 (20.80%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	4.09	0.71	มาก
4. สักยภาพการ เข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว	134 (33.50%)	187 (46.80%)	78 (19.50%)	1 (0.20%)	0 (0.00%)	4.14	0.72	มาก
5. อธิยาศัยและ การบริการของ คนในท้องถิ่น รวมถึงบุคลากรมี เพียงพอในการ บริการด้านการ ท่องเที่ยว	99 (24.80%)	217 (54.20%)	83 (20.80%)	1 (0.20%)	0 (0.00%)	4.11	0.72	มาก
เฉลี่ย						4.11	0.45	มาก

ผลการศึกษาดังตารางที่ 4-8 พบว่าระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ด้านพื้นที่ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว

จังหวัดสงขลา ภาพรวมในระดับมาก โดยเรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ย ดังนี้ สักยภาพการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.14$) รองลงมาได้แก่ ความอุดมสมบูรณ์ ทัศนียภาพ ความสวยงามและความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.11$) อธิยาศัยและการบริการของคนในท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงบุคลากรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพียงพอในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.11$) ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น วิถีชีวิตของวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม (ที่อยู่อาศัย สภาพแวดล้อมของชุมชน ระบบนิเวศ ธรรมชาติและสิ่งแวดลอม) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{x} = 4.09$) และสภาพพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์และมีความเหมาะสมกับกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.09$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-9 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการจัดการของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ด้านการจัดการ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
6. การกำหนดข้อปฏิบัติและเส้นทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	99 (24.80%)	217 (54.20%)	83 (20.80%)	1 (0.20%)	7 (1.82%)	4.04	0.68	มาก
7. การคำนึงถึงขีดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	108 (27.00%)	192 (48.00%)	100 (25.00%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	4.02	0.72	มาก
8. การจัดการโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ด้านความปลอดภัย คุณภาพน้ำ ไฟฟ้า เป็นต้น	76 (19.00%)	221 (55.20%)	96 (24.00%)	7 (1.80%)	0 (0.00%)	3.92	0.70	มาก

ตารางที่ 4-9 (ต่อ)

ด้านการจัดการ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
9. ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายเส้นทางพันธุ์ไม้และแหล่งท่องเที่ยว	93 (23.20%)	198 (49.50%)	98 (24.50%)	11 (2.80%)	0 (0.00%)	3.93	0.76	มาก
10. ที่ตั้งของที่พักร้านค้าและร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกมีความกลมกลืนกับธรรมชาติ	103 (25.80%)	191 (47.80%)	103 (25.80%)	3 (0.80%)	0 (0.00%)	3.99	0.74	มาก
เฉลี่ย						3.98	0.49	มาก

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-9 พบว่าระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการจัดการที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 5 ข้อ ได้แก่ การกำหนดข้อปฏิบัติของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวและเส้นทางท่องเที่ยวอย่างไม่รบกวนและทำลายทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.04$) รองลงมาได้แก่ การคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.02$) ที่ตั้งของที่พักร้านค้าร้านอาหารและร้านจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกมีความเหมาะสมและกลมกลืนกับธรรมชาติ ($\bar{X} = 3.99$) ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายเส้นทางพันธุ์ไม้ และแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.93$) และการจัดโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ด้านความปลอดภัย คุณภาพน้ำ ไฟฟ้า เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.92$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-10 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ด้านกิจกรรมและกระบวนการของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยว
จังหวัดสงขลา

ด้านกิจกรรมและ กระบวนการ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
11. ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	105 (26.20%)	222 (55.50%)	72 (18.00%)	1 (0.20%)	0 (0.00%)	4.08	0.67	มาก
12. กิจกรรมท่องเที่ยวสามารถสร้างประสบการณ์และความประทับใจได้	122 (30.50%)	211 (52.80%)	65 (16.20%)	2 (0.50%)	0 (0.00%)	4.13	0.69	มาก
13. กิจกรรมท่องเที่ยวเอื้อต่อการสร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยว	140 (35.00%)	182 (45.50%)	77 (19.20%)	1 (0.20%)	0 (0.00%)	4.15	0.73	มาก
14. กิจกรรมท่องเที่ยวเอื้อต่อการสร้างความเข้มแข็งชุมชน	125 (31.20%)	204 (51.00%)	69 (17.20%)	2 (0.50)	0 (0.00%)	4.13	0.70	มาก
15. มีสื่อหลากหลายประเภทในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว	146 (36.50%)	181 (45.20%)	73 (18.20%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	4.18	0.72	มาก
เฉลี่ย						4.14	0.48	มาก

ผลการศึกษาดำเนินการที่ 4-10 พบว่าระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านกิจกรรมและกระบวนการที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาว มาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.14$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 5 ข้อ ได้แก่ มีสื่อหลากหลายประเภทในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับ นักท่องเที่ยว เช่น โฆษณา แผ่นพับ นิทรรศการ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.18$) รองลงมา ได้แก่ กิจกรรมท่องเที่ยวเอื้อต่อการสร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ศึกษาธรรมชาติเรียนรู้วิถี ชุมชน เป็นต้น ($\bar{x} = 4.15$) กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างประสบการณ์และความประทับใจ แก่นักท่องเที่ยว เช่น เที่ยวถ้ำ/ น้ำตก ตกปลา ชิม้ำ/ ชิม้าง ปีนเขา ดำน้ำ เป็นต้น ($\bar{x} = 4.13$) กิจกรรม ท่องเที่ยวเอื้อต่อการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.13$) และความหลากหลาย ของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ คุณก/ ส่องสัตว์ ล่องแพ ศึกษาธรรมชาติ ปีนเขา ดำน้ำ เที่ยวถ้ำ/ น้ำตก ตกปลา ชิม้ำ/ ชิม้าง เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{x} = 4.08$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-11 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ด้านการมีส่วนร่วม	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
16. การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว	36 (9.00%)	157 (39.20%)	192 (48.00%)	15 (3.80%)	0 (0.00%)	3.54	0.71	มาก
17. การรวมกลุ่มกันของประชาชนในท้องถิ่นบริหารจัดการการท่องเที่ยว	39 (9.80%)	169 (42.20%)	170 (42.50%)	22 (5.50%)	0 (0.00%)	3.56	0.74	มาก

ตารางที่ 4-11 (ต่อ)

ด้านการมีส่วนร่วม	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
18. ประโยชน์ต่อชุมชนในทางเศรษฐกิจและการกระจายรายได้	50 (12.50%)	169 (42.20%)	160 (40.00%)	21 (5.20%)	0 (0.00%)	3.62	0.77	มาก
19. การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว	35 (8.80%)	161 (40.20%)	173 (43.20%)	30 (7.50%)	1 (0.20)	3.50	0.77	มาก
20. การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเฉลี่ย	45 (11.20%)	140 (35.00%)	169 (42.20%)	40 (10.00%)	6 (1.50%)	3.45	0.87	มาก
						3.53	0.56	มาก

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-11 พบว่าระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการมีส่วนร่วมที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมาก 3 ข้อ ได้แก่ ประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นในทางเศรษฐกิจและการกระจายรายได้ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา ได้แก่ การรวมกลุ่มของประชาชนในท้องถิ่นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.56$) และการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.54$) การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.50$) และการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.45$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตารางที่ 4-12 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

การตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	การแปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1. ปัจจัยด้านพื้นที่ที่ มีผลต่อการตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	75 (22.34%)	264 (53.77%)	61 (23.38%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	4.04	0.58	มาก
2. ปัจจัยด้านการ จัดการที่มีผลต่อการ ตัดสินใจท่องเที่ยว เชิงนิเวศ	61 (15.20%)	249 (62.20%)	90 (22.50%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	3.93	0.61	มาก
3. ปัจจัยด้าน กิจกรรมและ กระบวนการที่มีผล ต่อการตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	103 (25.80%)	225 (56.20%)	72 (18.00%)	0 (0.00%)	0 (0.00%)	4.08	0.66	มาก
4. ปัจจัยด้านการมี ส่วนร่วมที่มีผลต่อ การตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	46 (11.50%)	126 (31.50%)	214 (53.50%)	14 (3.50%)	0 (0.00%)	3.51	0.74	มาก
เฉลี่ย						3.89	0.37	มาก

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-12 พบว่าระดับความคิดเห็นต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมาก 4 ข้อ ได้แก่ ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการที่มีผลต่อการตัดสินใจ ($\bar{X} = 4.08$) รองลงมา ปัจจัยด้านพื้นที่ที่มีผลต่อการตัดสินใจ ($\bar{X} = 4.04$) ปัจจัยด้านการจัดการที่มีผลต่อการตัดสินใจ ($\bar{X} = 3.93$) และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมที่มีผลต่อการตัดสินใจ ($\bar{X} = 3.51$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

จากการเก็บแบบสอบถาม พบว่า นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่มาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จังหวัดสงขลา มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในเรื่องของจำนวนห้องน้ำไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเป็นจำนวนมาก รองลงมา คือ เรื่องความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยวโดยรอบ และควรจัดให้มีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเพิ่มเติมเพื่อให้ครอบคลุมกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 ทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

H_0 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-13 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	SD	t	Sig..
ชาย	184	3.85	0.37	-1.90	0.54
หญิง	216	3.92	0.37		

*P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาดำเนินการที่ 4-13 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีค่าเฉลี่ย 3.85 และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 3.92

จากการทดสอบด้วยสถิติ Independent sample t-test ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 (ค่า Sig. = 0.54)

สมมติฐานที่ 1.2 ทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

H_0 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-14 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา แตกต่างกัน

อายุ	n	\bar{X}	SD	F	Sig..
น้อยกว่า 25 ปี	141	3.90	0.38	0.76	0.47
26-35 ปี	188	3.90	0.37		
มากกว่า 35 ปี	71	3.84	0.37		

*P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาดำเนินการที่ 4-14 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.90 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 26-35 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.90 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 35 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.84

จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA F-test ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 (ค่า Sig. = 0.47)

สมมติฐานที่ 1.3 ทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

H_0 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-15 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

อาชีพ	n	\bar{X}	SD	F	Sig..
นักเรียน-นักศึกษา	125	3.93	0.36	1.00	0.43
ข้าราชการ	16	3.97	0.41		
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	15	3.87	0.40		
บริษัท/ ห้างร้าน/ เอกชน	111	3.84	0.38		
รับจ้างทั่วไป	78	3.88	0.40		
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	46	3.90	0.34		
อื่น ๆ	9	3.75	0.31		

*P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-15 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ มีค่าเฉลี่ย 3.93 นักเรียน-นักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.93 ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีค่าเฉลี่ย 3.90 รับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ย 3.88 พนักงานรัฐวิสาหกิจ

มีค่าเฉลี่ย 3.87 บริษัท/ ห้างร้าน/ เอกชน มีค่าเฉลี่ย 3.84 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.75

จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA F-test ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 (ค่า Sig. = 0.43)

สมมติฐานที่ 1.4 ทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

H_0 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-16 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	SD	F	Sig..
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือต่ำกว่า	165	3.83	0.37	3.16	0.04*
อนุปริญญา/ ปวส	60	3.93	0.38		
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	175	3.93	0.37		

*P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-16 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ย 3.83 ระดับการศึกษานุปริญญา/ ปวส. มีค่าเฉลี่ย 3.93 และการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีค่าเฉลี่ย 3.93

จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA F-test ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 (ค่า Sig. = 0.04)

ตารางที่ 4-17 การทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ด้วย LSD จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	มัธยมศึกษา ตอนปลายหรือต่ำกว่า	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
มัธยมศึกษาตอน ปลายหรือต่ำกว่า	3.83		-0.097 (0.083)	0.094* (0.020)
อนุปริญญา/ปวส	3.93			0.003 (0.950)
ปริญญาตรีหรือ สูงกว่า	3.93			

*P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-17 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า มีความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 1 คู่ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่ามีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลานั้นน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า (ตารางที่ 4-16)

สมมติฐานที่ 1.5 ทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

H_0 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-18 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	SD	F	Sig..
น้อยกว่า 3,000 ริงกิต	92	3.90	0.32	0.20	0.82
3,001-4,000 ริงกิต	167	3.89	0.40		
มากกว่า 4,001 ริงกิต	141	3.87	0.37		

*P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-18 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 3,000 ริงกิต มีค่าเฉลี่ย 3.90 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 3,001-4,000 ริงกิต มีค่าเฉลี่ย 3.89 และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 4,001 ริงกิต มีค่าเฉลี่ย 3.87

จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA F-test ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 (ค่า Sig. = 0.82)

สมมติฐานที่ 1.6 ทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

H_0 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-19 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกัน
มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่ง
ท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน

ช่องทางการรับสื่อ	n	\bar{X}	SD	F	Sig..
สื่อมวลชน	75	3.96	0.41	4.24	0.02
สื่อบุคคล	183	3.83	0.37		
สื่ออิเล็กทรอนิกส์	142	3.92	0.35		

* P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-19 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับสื่อผ่านทางสื่อมวลชน มีค่าเฉลี่ย 3.96 สื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีค่าเฉลี่ย 3.92 และสื่อบุคคล มีค่าเฉลี่ย 3.83

จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA F-test ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 (ค่า Sig. = 0.02)

ตารางที่ 4-20 การทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ด้วย LSD จำแนกตามช่องทางการรับสื่อ

ช่องทางการรับสื่อ	ค่าเฉลี่ย	สื่อมวลชน	สื่อบุคคล	สื่ออิเล็กทรอนิกส์
สื่อมวลชน	3.96		0.129 (0.011)	0.037 (0.479)
สื่อบุคคล	3.83			0.092* (0.027)
สื่ออิเล็กทรอนิกส์	3.92			

*P-value \leq 0.05

ผลการศึกษาตามตารางที่ 4-20 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า มีความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 1 คู่ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีช่องทางการรับสื่อผ่านทางสื่อบุคคลมีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลานั้นน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีช่องทางการรับสื่อผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (ตารางที่ 4-19)

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

การวิเคราะห์ห่าตัวแปรด้านปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 4 มีอย่างน้อย 1 ตัวแปร สามารถนำมาสร้างเป็นสมการ Multiple regression โดยตั้งสมมติฐานทดสอบคือ

H_0 : ไม่มีตัวแปรอิสระด้านปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตัวใดมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

H_1 : ตัวแปรอิสระด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างน้อย 1 ตัว มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ตารางที่ 4-21 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระอย่างน้อยตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อตัวแปรตามที่สามารถนำมาสร้างเป็นสมการ Multiple regressions

Model		df	Sum of squares	Mean of square	F-ratio	Sig.
1	Regression	4	22.919	5.730	69.334	0.000 ^b
	Residual	395	32.643	0.083		
	รวม	399	55.563			

*P-value \leq 0.05

จากตารางที่ 4-21 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระอย่างน้อยตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา สามารถนำมาสร้างเป็นสมการ Multiple regressions โดยใช้การพิจารณาค่า F-test ในตารางพบว่า มีค่า F เท่ากับ 69.334 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 นั่นคือ ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 หมายความว่า ตัวแปรอิสระด้านปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านพื้นที่ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วม อย่างน้อย 1 ตัวแปร สามารถ

อธิบายถึงการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 หรือสรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามในรูปแบบเชิงเส้น

ตารางที่ 4-22 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.	Collinearity
	coefficients		coefficients			statistics
	B	Std.error	Beta			VIF
1 (Constant)	0.871	0.193		4.519	0.000*	
ด้านพื้นที่	0.111	0.033	0.135	3.330	0.001*	1.108
ด้านการจัดการ	0.201	0.030	0.266	6.632	0.000*	1.084
ด้านกิจกรรมและกระบวนการ	0.170	0.031	0.220	5.425	0.000*	1.106
ด้านการมีส่วนร่วม	0.290	0.031	0.382	9.469	0.000*	1.095

*P-value \leq 0.05

จากตารางที่ 4-22 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่ามีเพียง 4 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยเรียงลำดับมากไปหาน้อย ได้แก่

ด้านการมีส่วนร่วม มีค่า t เท่ากับ 9.469 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 มีค่า B เท่ากับ 0.290 และมีค่าสหสัมพันธ์กันเองของตัวแปรอิสระ (VIF) เท่ากับ 1.095 ซึ่งแสดงว่ามีค่าความสหสัมพันธ์กันน้อย

ด้านการจัดการ มีค่า t เท่ากับ 6.632 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 มีค่า B เท่ากับ 0.201 และมีค่าสหสัมพันธ์กันเองของตัวแปรอิสระ (VIF) เท่ากับ 1.084 ซึ่งแสดงว่ามีค่าความสหสัมพันธ์กันน้อย

ด้านกิจกรรมและกระบวนการ มีค่า t เท่ากับ 5.425 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 มีค่า B เท่ากับ 0.170 และมีค่าสหสัมพันธ์กันเองของตัวแปรอิสระ (VIF) เท่ากับ 1.106 ซึ่งแสดงว่ามีค่าความสหสัมพันธ์กันน้อย

ด้านพื้นที่ มีค่า t เท่ากับ 3.330 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 มีค่า B เท่ากับ 0.111 และมีค่า สหสัมพันธ์กันเองของตัวแปรอิสระ (VIF) เท่ากับ 1.108 ซึ่งแสดงว่ามีค่าความสัมพันธ์กันน้อย นั่นคือ ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 หมายความว่า มีปัจจัยด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วม มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ในรูปเชิงเส้น ที่ระดับนัยสำคัญทาง สถิติ 0.05 สามารถสร้างสมการถดถอยจากผลการวิเคราะห์ได้

ตารางที่ 4-23 ความมีอิทธิพลของ Model

Model	R	R square	Adjust R square	Std. error of the estimate	Durbin-Watson
1	0.642 ^a	0.412	0.407	0.287	1.729

จากตารางที่ 4-23 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรด้านปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า Adjust R square เท่ากับ 0.407 หรือร้อยละ 40.70 หมายความว่า ปัจจัยด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วม สามารถอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลง ของการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา 40.70% และสามารถสร้างสมการถดถอยพหุเชิงเส้น โดยใช้คะแนนดิบได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 0.871 + 0.111X_1 + 0.201X_2 + 0.170X_3 + 0.290X_4$$

เมื่อ \hat{Y} = การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

X_1 = ด้านพื้นที่

X_2 = ด้านการจัดการ

X_3 = ด้านกิจกรรมและกระบวนการ

X_4 = ด้านการมีส่วนร่วม

จากสมการความถดถอยสามารถอธิบายได้ว่าการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของกลุ่ม ตัวอย่างโดยเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 0.871 แต่เมื่อปัจจัยด้านพื้นที่เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพิ่มขึ้น 0.111 คะแนน โดยตัวแปรอื่น ๆ คงที่ ถ้าปัจจัยด้านการจัดการ เพิ่มขึ้น 1

คะแนน ทำให้การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพิ่มขึ้น 0.201 คะแนน ถ้าปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพิ่มขึ้น 0.170 คะแนน ถ้าปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ทำให้การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพิ่มขึ้น 0.290 คะแนน

ผลการวิเคราะห์ระดับความสัมพันธ์ของค่าความคลาดเคลื่อนของตัวแปรอิสระ พบว่าค่า Durbin-Watson เท่ากับ 1.729 หมายความว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวมีความคลาดเคลื่อนแต่ละค่าเป็นอิสระกัน

ตารางที่ 4-24 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา แตกต่างกัน

หัวข้อ	การทดสอบสมมติฐาน	ผลการทดสอบ
1.	ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามเพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียไม่แตกต่างกัน	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
2.	ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียไม่แตกต่างกัน	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
3.	ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียไม่แตกต่างกัน	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
4.	ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธ H_0
5.	ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียไม่แตกต่างกัน	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
6.	ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตามช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธ H_0

จากตารางที่ 4-24 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาแตกต่างกัน พบว่า

เพศ ไม่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

อายุ ไม่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

อาชีพ ไม่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ระดับการศึกษา มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

รายได้ต่อเดือน ไม่มีผลต่อความภักดีในการเข้ารับบริการทางการแพทย์ของชาวกัมพูชาในโรงพยาบาลกรุงเทพจันทบุรี

ช่องทางการรับสื่อ มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ตารางที่ 4-25 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

หัวข้อ	การทดสอบสมมติฐาน	ผลการทดสอบ
1.	ด้านพื้นที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา	ปฏิเสธ H_0
2.	ด้านการจัดการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา	ปฏิเสธ H_0
3.	ด้านกิจกรรมและกระบวนการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา	ปฏิเสธ H_0
4.	ด้านการมีส่วนร่วมมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา	ปฏิเสธ H_0

จากตารางที่ 4-25 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา พบว่า

ด้านพื้นที่ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ด้านการจัดการ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ด้านกิจกรรมและกระบวนการ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ด้านการมีส่วนร่วม มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมลเซียในจังหวัดสงขลา เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยการสำรวจ (Survey research method) มีการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ได้มาจากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำนวน 400 ชุด โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

สรุปผล

จากการประมวลผลข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามจากการสุ่มตัวอย่าง ทั้งหมดจำนวน 400 ราย ได้ข้อมูลดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 54.00 มีอายุระหว่าง 26-35 ปี ร้อยละ 47.00 จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ร้อยละ 43.80 ประกอบอาชีพนักเรียน-นักศึกษา ร้อยละ 31.20 มีรายได้ต่อเดือน 3,001-4,000 บาท ร้อยละ 41.80 และมีช่องทางการรับสื่อผ่านทางสื่อบุคคล ร้อยละ 45.80

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ระดับความคิดเห็นด้านปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านพื้นที่ อยู่ในระดับมาก ด้านการจัดการ อยู่ในระดับมาก ด้านกิจกรรมและกระบวนการ อยู่ในระดับมาก และด้านความร่วมมือ อยู่ในระดับมากเช่นกัน

ด้านพื้นที่

จากการศึกษาสรุปว่า นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านพื้นที่ โดยพบว่า สภาพภาพการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากที่สุด ตามด้วย

ความอุดมสมบูรณ์ ทัศนียภาพ ความสวยงามและความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว อสังหาริมทรัพย์และบริการของคนในท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงบุคลากรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพียงพอในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น วิถีชีวิตของวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม (ที่อยู่อาศัย สภาพแวดล้อมของชุมชน ระบบนิเวศ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสภาพพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์และมีความเหมาะสมกับกิจกรรมการท่องเที่ยว ตามลำดับ

ด้านการจัดการ

จากการศึกษาสรุปว่า นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการจัดการ โดยพบว่า การกำหนดข้อปฏิบัติของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวและเส้นทางท่องเที่ยวอย่างไม่รบกวนและทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากที่สุด ตามด้วยการคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ที่ตั้งของที่พักร้านอาหารและร้านจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกมีความเหมาะสมและกลมกลืนกับธรรมชาติ ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายเส้นทางพันธุ์ไม้ และแหล่งท่องเที่ยว และการจัดโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ด้านความปลอดภัย คุณภาพน้ำ ไฟฟ้า เป็นต้นตามลำดับ

ด้านกิจกรรมและกระบวนการ

จากการศึกษาสรุปว่า นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านกิจกรรมและกระบวนการ โดยพบว่า มีสื่อหลากหลายประเภทในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว เช่น โฆษณา แผ่นพับ นิทรรศการ เป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากที่สุด ตามด้วยกิจกรรมท่องเที่ยวเอื้อต่อการสร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ศึกษาธรรมชาติเรียนรู้วิถีชุมชน กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างประสบการณ์และความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว เช่น เที่ยวถ้ำ/น้ำตก ตกปลา จี่ม้า/ จี่ช้าง ปีนเขา ดำน้ำกิจกรรมท่องเที่ยวเอื้อต่อการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น และความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ ดูนก/ ส่องสัตว์ ล่องแพ ศึกษาธรรมชาติ ปีนเขา ดำน้ำ เที่ยวถ้ำ/ น้ำตก ตกปลา จี่ม้า/ จี่ช้าง เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชนตามลำดับ

ด้านการมีส่วนร่วม

จากการศึกษาสรุปว่า นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากต่อปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการมีส่วนร่วม โดยพบว่า ประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นในทางเศรษฐกิจและการกระจายรายได้ เป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวเห็นด้วยมากที่สุด ตามด้วยการรวมกลุ่มของประชาชนในท้องถิ่นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ระดับความคิดเห็นต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย ในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วมมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา อยู่ในระดับมากเช่นกัน

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ อาชีพ และรายได้ต่อเดือน มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาไม่แตกต่างกัน ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษา และช่องทางการรับสื่อ มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วม มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

อภิปรายผล

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ด้านปัจจัยส่วนบุคคล จากผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิภาพร นิลรัตน์ (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวเชิงนิเวศของคนไทยในอุทยานแห่งชาติคอกยสุเทพ-ปุย จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยยังพบอีกว่านักท่องเที่ยวที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิภาพร นิลรัตน์ (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวเชิงนิเวศของคนไทยในอุทยานแห่งชาติคอกยสุเทพ-ปุย จังหวัดเชียงใหม่และงานวิจัยของ วาชรรัตน์ นันทเสน (2546) ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูมิลินร้องกล้า จังหวัดพิษณุโลก พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาสูงจะมีแนวโน้มบริโภคผลิตภัณฑ์

ที่ศึกษา โดยระดับการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และช่องทางการรับสื่อ นั้น จากผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่ปัจจัยด้านช่องทางการรับสื่อที่แตกต่างกัน มีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ชนกพล ชัยรัตนศักดิ์ (2556) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้การประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวผ่านสื่อโทรทัศน์มากกว่าสื่ออื่น ๆ เนื่องจากเป็นที่นิยมเป็นสื่อที่มีการใช้อย่างกว้างขวาง ให้การนำเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์ของแหล่งท่องเที่ยวเป็นปัจจุบัน และมีลำดับการนำเสนอเป็นขั้นตอนเข้าใจง่ายเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างรวดเร็ว

ด้านปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม นั้น มีผลต่อการตัดสินใจมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ บุญพา คำวิเศษณ์ (2554) ศึกษาเรื่องข้อมูลพื้นฐานที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษาชุมชนหมู่บ้านวัดเขา ตำบลโลกกลอย อำเภอดงหลวง จังหวัดพิจิตร แนวทางการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของชุมชน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ด้านพื้นที่ จากผลการวิจัยพบว่า ระดับการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ศักยภาพการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) กล่าวว่า การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางโดยเส้นทางคมนาคมที่สามารถเข้าไปเที่ยวได้อย่างสะดวกและปลอดภัย

ด้านการจัดการ จากผลการวิจัยพบว่า ระดับการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การกำหนดข้อปฏิบัติของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวและเส้นทางท่องเที่ยวอย่างไม่รบกวนและทำลายทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) กล่าวว่าแนวทางการอนุรักษ์ที่ยั่งยืน ต้องมีการกำหนดข้อบังคับให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดในแหล่งท่องเที่ยว นั้น โดยจัดให้มีเจ้าหน้าที่ดูแล เพื่อรักษาทรัพยากรทางธรรมชาติให้คงความสวยงามและยั่งยืน

ด้านกิจกรรมและกระบวนการ จากผลการวิจัยพบว่า ระดับการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีสื่อหลากหลายประเภทในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว เช่น โฆษณา แผ่นพับ นิทรรศการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ สถาพร สิงหะ (2556) กล่าวว่า พฤติกรรมเปิดรับสื่อมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ซึ่งมีการเปิดรับข้อมูลผ่านสื่อมากที่สุด เพราะเป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถเปิดหาข้อมูลรายละเอียดได้ง่าย รวมถึง ติดต่อสอบถามเพิ่มเติมสะดวก

ด้านการมีส่วนร่วม จากผลการวิจัยพบว่า ระดับการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นในทางเศรษฐกิจและการกระจายรายได้ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ฉันทิช วรรณนอม (2552) กล่าวว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดการกระจายรายได้สู่ชุมชนและภูมิภาค ทำให้ประชาชนในจังหวัดมีรายได้เพียงพอที่จะขยายการบริการไปในรูปแบบอื่น รองรับการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น เช่น การขายของที่ระลึก เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะพอสรุปได้ดังนี้

1. จากการศึกษพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษามีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่าโดยระดับการศึกษานอนปริญญา/ ปวส.มีเพียงร้อยละ 15 จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ทั้งนี้เนื่องมาจาก การศึกษามีส่วนสำคัญในการเลือกแหล่งท่องเที่ยว ยิ่งนักท่องเที่ยวมีความรู้สูงก็จะยังมีการคิดและตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่าระดับการศึกษาอื่น ดังนั้น จึงควรมีการเพิ่มรูปแบบกิจกรรมและความหลากหลายทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นอกเหนือจากการศึกษาธรรมชาติ ก็อาจจะเพิ่มในส่วนของการนิทรรศการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวโดยให้เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม

2. จากการศึกษปัจจัยส่วนบุคคลด้านช่องทางการรับสื่อมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับสื่อผ่านทางช่องทางการรับสื่อมวลชนมีค่าเฉลี่ย 3.96 มากที่สุด ดังนั้น ภาครัฐควรส่งเสริมประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มากขึ้นผ่านทางสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร/ วารสาร แผ่นพับ ใบปลิว โดยอาจจะมีการนำเที่ยวโดยการสร้างมัคคุเทศก์น้อยตามแหล่งชุมชนและมีโปรแกรมชั้นต่าง ๆ เช่น มีของที่ระลึกมอบให้นักท่องเที่ยวเพื่อเป็นจูงใจ

3. จากการศึกษพบว่า ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วมมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย ภาครัฐควรจัดทำเป็นแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละด้าน เช่น ด้านพื้นที่ คงความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นไว้ ควรมีการจำกัดการเข้าถึงในบางพื้นที่เพื่อไม่ให้ทรัพยากรธรรมชาติเสียหาย ด้านการจัดการควรมีการจัดโครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภคให้มีคุณภาพ ป้ายสื่อความหมายเส้นทางเป็นทั้งภาษาไทยและอังกฤษ และเรื่องของการมีระบบขนส่งสาธารณะรับ-ส่งนักท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวกสบาย ด้านกิจกรรมและ

กระบวนการควรมีรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีสื่อในการให้ข้อมูล และด้านการมีส่วนร่วมควรประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดและพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวร่วมกับภาครัฐเพื่อเป็นประโยชน์ต่อชุมชนและกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชน ผู้ประกอบการ และภาครัฐในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา
2. ควรมีการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในพื้นที่จังหวัดสงขลา เพื่อนำผลการศึกษามาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมดของจังหวัดสงขลาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพต่อไป
3. การศึกษาวิจัยครั้งถัดไปควรศึกษาในจังหวัดใกล้เคียง เช่น ภูเก็ต กระบี่ เป็นต้น ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรในเรื่องของปัจจัยการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อนำข้อมูลมาปรับใช้และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดต่อไป
4. การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยเจาะจงไปยังนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย การศึกษาวิจัยครั้งถัดไปสามารถศึกษาในรูปแบบเดียวกันแต่เปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มอื่น เนื่องจากประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก

บรรณานุกรม

- กรมการท่องเที่ยว. (2557). แหล่งท่องเที่ยวภาคใต้. เข้าถึงได้จาก <http://www.cbtdatabase.org/>
- กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมและกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2008).
สถานที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์:สงขลา-พัทลุง. เข้าถึงได้จาก <http://local.environnet.in.th/>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2559). รายงานภาวะเศรษฐกิจท่องเที่ยวฉบับที่ 4. เข้าถึงได้จาก
<http://www.mots.go.th/>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2555). รายงานขั้นสุดท้ายโครงการศึกษาสถานการณ์และโอกาส
การส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวกลุ่มนิเวศและผจญภัย. เข้าถึงได้จาก <http://www.etatjournal.com/mobile/index.php/menu-read-tat/menu-2013/menu-2013-jul-sep/125-32556-eco-adventure>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2556). สรุปผลงานวิจัย โครงการศึกษาสถานการณ์และโอกาสการ
ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวกลุ่ม Eco & Adventure. เข้าถึงได้จาก
<http://www.etatjournal.com>
- กิตดา ปรัดตจริยา. (2552). การออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของ
สถานตากอากาศบางปูเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา.
- จังหวัดสงขลา. (ม.ป.ป.). แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา. เข้าถึงได้จาก
<http://www.songkhla.go.th>
- จิราวดี รัตนไพฑูรย์ชัย. (2559). นักวิจัยสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (ITD).
เข้าถึงได้จาก <http://www.uasean.com/travel/2263>
- ฉันทิช วรรณถนอม. (2552). อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- ชนกพล ชัยรัตนศักดิ์. (2556). ประสิทธิภาพของสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว
ในประเทศไทย. เข้าถึงได้จาก www.spu.ac.th/commarts
- ชวัลนุช อุทยาน. (2551). พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. เข้าถึงได้จาก <https://touristbehaviour.wordpress.com>
- ณัฐชามณูย์ สุวิทย์พันธ์. (2545). การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และแนวโน้มพฤติกรรม
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชานิเทศศาสตรพัฒนาการ, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- นิภาพร นิลรัตน์. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวเชิงนิเวศของคนไทยในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- บุญพา คำวิเศษณ์. (2554). ข้อมูลพื้นฐานที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- บุญพา คำวิเศษณ์. (2554). ข้อมูลพื้นฐานที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษาชุมชนหมู่บ้านวัดเขา ตำบลโคกกลอย อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา. เข้าถึงได้จาก http://www.rpu.ac.th/Library_web/doc/RC_RR/2554_Puket_Bunpa.pdf
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2549). การพัฒนาและการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์ ดีไซน์.
- ปาริชาติ แสงระวี. (2551). การรับรู้สารสนเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนในตำบลศรีฐาน อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปิยวรรณ คงประเสริฐ. (2551). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพังงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรรณราย ศรีวราชิน. (2559). ความสัมพันธ์ระหว่าง การเปิดรับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตกับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พิรกานต์ ศิริรักษ์. (2555). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2549). การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว หน่วยที่ 9-15. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ. (2552). กลยุทธ์การจัดการลูกค้าสัมพันธ์ในงานประชาสัมพันธ์ของวงการธุรกิจในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วสิน สันทรณ์. (2557). *ลักษณะทางประชากร พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ และปัจจัยทางการตลาด ที่มีผลต่อการซื้ออะไหล่ระดับรถยนต์ในสินค้าประเภทหลอดไฟหน้ารถยนต์. การค้นคว้าอิสระนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.*
- วษรัตน์ นันทเสน. (2546). *ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- วาสนา ขวัญทองยิ้ม. (2552). *พฤติกรรมการท่องเที่ยวยามราตรีของนักท่องเที่ยวชายชาวมลายูเซีย ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.*
- วาสนา อ่องเอี่ยม. (2546). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.*
- วิมล จิโรจพันธ์, ประชิต สกณะพัฒน์ และอุดม เชยกิจวงศ์. (2548). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพฯ: อัลฟ่า มิเลนเนี่ยม.*
- ศิริณา สระทองหน. (2555). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม และความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อ การใช้บริการร้านวัตสัน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจ มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2538). *พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.*
- สถาพร สิงหะ. (2556). *การเปิดรับสื่อ การใช้ประโยชน์ และความพึงพอใจกับการตัดสินใจท่องเที่ยวแบบค่าน้ำลึกของนักค่าน้ำชาวไทย. การค้นคว้าอิสระนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.*
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน. (ม.ป.ป.). *เกี่ยวกับกลุ่มจังหวัดชลา. เข้าถึงได้จาก <http://www.osmsouth-border.go.th/>*
- สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว. (ม.ป.ป.). *คำนิยามการท่องเที่ยว. เข้าถึงได้จาก <http://www.tourism.go.th>*
- สุกัญญา เจริญศรี. (2552). *การรับรู้แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวใน 6 จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน หลังได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติ (Tsunami) ของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- เสรี วงษ์มณฑา. (2540). *ครบเรื่องเครื่องการสื่อสารการตลาด. กรุงเทพฯ: พิมพ์พัฒนาภาษา.*

องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. (2554). *ปลูกการท่องเที่ยวให้ต้น
รับกระแสโลก ผู้ความยั่งยืนอย่างสร้างสรรค์*. เข้าถึงได้จาก <http://www.dasta.or.th/>
อัจฉรา นพวิญญวงศ์. (2550). *ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อ
และการให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมการขายเสื้อเชิ้ตบุรุษมีตราสินค้าในตลาดบน.
การศึกษาระดับบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.*

Nunnally, J. C. (1959). *Test and measurement*. New York: Mcgraw Hill.

Nunnally, J. C. (1978). *Psychometric theory*. New York: McGraw-Hill.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

Questionnaire
Factors Affecting Malaysian Tourists' Decision Making for Ecotourism
in Songkhla Province

Instruction The questionnaire is divided into four parts:

Part 1 One-item personal information

Part 2 20-item factors affecting Malaysian tourists' decision making for ecotourism in Songkhla province

Part 3 four-item decision making for ecotourism

Part 4 Other suggestions

Part 1 One-item personal information

Instruction Please answer based on your honest opinions by marking ✓ in

1. Personal information

1.1 Gender

1. Male 2. Female

1.2 Age

1. Less than 25 years 2. 26-35 years 3. More than 35 years

1.3 Education level

1. Less than High school education or High school education
 2. Diploma/ high vocational Certificate
 3. Bachelor's degree or Above Bachelor's degree

1.4 Occupation

1. Student 2. Government officer
 3. State enterprise official 4. Private employee
 5. Freelancer 6. Business owner
 7. Others.....

1.5 Monthly income

1. less than 3,000 ringgit
 2. 3,001-4,000 ringgit
 3. More than 4,001 ringgit

1.6 The most common media channel (the most frequent use/ exposure)

1. Mass media including radio, television, newspapers, magazines/ journals, brochures, flyers
2. Personnel media including relatives, friends/ colleagues, government officer/ private employee/ company
3. Electronic media including Internet and websites

Part 2 20-item factors affecting Malaysian tourists' decision making for ecotourism in Songkhla province

Instruction Please answer based on your honest opinions by marking ✓ in

* Ecotourism refers to tourism in natural attractions through educating stakeholders and local people as well as to create the awareness of all parties to share their responsibility for ecological sustainability.

Ecotourism elements	Level of agreement				
	Highest(5)	High(4)	Moderate(3)	Low(2)	Lowest(1)
Location					
1. Abundant, scenic, beautiful and various tourist attractions.					
2. Local identity, traditional way of life and culture (local residence, community environment, ecosystem, nature, environment) and attractiveness of tourist sites					
3. The area is appropriately associated with tourism activities.					
4. Potentiality of tourist place accessibility					
5. Mind and hospitality of local people in tourist sites and sufficient amount of staff in eco-tourism to meet travel services.					
Management					
6. Tourists compliance with regulations prohibiting disturbance and destroying of natural resources.					

Ecotourismelements	Level of agreement				
	Highest(5)	High(4)	Moderate(3)	Low(2)	Lowest(1)
7. Capacity to accommodate tourists is taken into account.					
8. Infrastructure management including security, quality of water and electricity and so on.					
9. Clear signpost of routes, vegetation and tourist attractions.					
10. The consistency and suitability of the locations of resort, shop, restaurant, and souvenir shop and natural environment.					
Activities and processes					
11. A variety of eco-tourismactivities including bird/ animal sightseeing/ nature exploring, hiking, diving, cave/ waterfalltravelling, fishing, horse/ elephantriding, and learning community life, etc.					
12. Tourism activities can create experience and impression to tourists, such as caves/ waterfalls, fishing, horse riding/ elephant trekking,hiking, diving and so on.					
13. Tourism activities contribute to the awareness of tourists such as exploring nature and learning community life, etc.					
14. Tourism activities facilitate to strengthening local communities.					
15. There are various types of media in providing information to tourists, such as advertisements, brochures, exhibitions and so on.					

Ecotourism elements	Level of agreement				
	Highest(5)	High(4)	Moderate(3)	Low(2)	Lowest(1)
Participation					
16. The participation of local people in tourism activities					
17. The integration of local people in tourism management					
18. Economic and income distribution benefits for the local community					
19. The participation of local people in tourism development.					
20. The participation of local people and tourists in conserving tourism sites.					

Part 3 four-item decision making for ecotourism

Instruction Please answer based on your honest opinions by marking ✓ in

Decision making for ecotourism	Level of agreement				
	Highest(5)	High(4)	Moderate(3)	Low(2)	Lowest(1)
Location factors influencing decision making for ecotourism					
Management factors influencing decision making for ecotourism					
Activities and processes factors influencing decision making for ecotourism					
Participation factors influencing decision making for ecotourism					

Part 4: Other suggestions

.....

.....

.....

- Thank you for your cooperation-

แบบสอบถาม

**เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย
ในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา**

คำชี้แจง แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 1 ข้อ

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัด

สงขลา จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่นๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 1 ข้อ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 เพศ

1. ชาย 2. หญิง

1.2 อายุ

1. น้อยกว่า 25 ปี 2. 26-35 ปี 3. มากกว่า 35 ปี

1.3 ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด

1. มัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่า

2. อนุปริญญา/ ปวส.

3. ปริญญาตรีหรือสูงกว่า

1.4 อาชีพ

1. นักเรียน-นักศึกษา 2. ข้าราชการ

3. พนักงานรัฐวิสาหกิจ 4. บริษัท/ ห้างร้าน/ เอกชน

5. รับจ้างทั่วไป 6. ประกอบธุรกิจส่วนตัว

7. อื่น ๆ.....

1.5 รายได้ประจำต่อเดือน

1. น้อยกว่า 3,000 ringgit

2. 3,001- 4,000 ringgit

3. มากกว่า 4,001 ringgit

1.6 ปัจจัยช่องทางการรับสื่อ (ที่ท่านได้รับ/ ใช้อยู่/ มากที่สุด)

1. สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร/ วารสาร แผ่นพับ
ใบปลิว
2. สื่อบุคคล ได้แก่ ญาติ/ เพื่อน เพื่อนร่วมงาน เจ้าหน้าที่รัฐ/ เอกชน/ บริษัท
3. สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ต่างๆ

**ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่ง
ท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา จำนวน 20 ข้อ**

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามทุกข้อ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ตรงตามความเป็นจริงหรือ
ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

*การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง การท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยมีการให้ความรู้
แก่ผู้เกี่ยวข้องและให้ชุมชนท้องถิ่น และสร้างจิตสำนึกให้ทุกฝ่ายร่วมกันรับผิดชอบต่อระบบนิเวศ
อย่างยั่งยืน

ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านพื้นที่					
1. ความอุดมสมบูรณ์ ทัศนียภาพ ความสวยงามและ ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว					
2. ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น วิถีชีวิตของวัฒนธรรม แบบดั้งเดิม (ที่อยู่อาศัย สภาพแวดล้อมของชุมชน ระบบ นิเวศ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม) และความตั้งใจของ แหล่งท่องเที่ยว					
3. สภาพพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์และมีความเหมาะสมกับ กิจกรรมการท่องเที่ยว					
4. สักยภาพของการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว					
5. อรรถาธิบายและการบริการของคนในท้องถิ่นในแหล่ง ท่องเที่ยว รวมถึงบุคลากรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพียงพอในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว					
ด้านการจัดการ					
6. การกำหนดข้อปฏิบัติของนักท่องเที่ยวในการ ท่องเที่ยวและเส้นทางการท่องเที่ยวอย่างไม่รบกวนและ ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ					

ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
7. การคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว					
8. การจัดการโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ด้านความปลอดภัย คุณภาพน้ำ ไฟฟ้า เป็นต้น					
9. ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายเส้นทาง พันธุ์ไม้ และแหล่งท่องเที่ยว					
10. ที่ตั้งของที่พักร้านค้า ร้านอาหาร และร้านจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกมีความเหมาะสมและกลมกลืนกับธรรมชาติ					
ด้านกิจกรรมและกระบวนการ					
11. ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ ดูนก/ ส่องสัตว์ ส่องแพ ศึกษาธรรมชาติ ปีนเขาดำน้ำ เทียวถ้ำ/ น้ำตก ตกปลา จัมน้ำ/ จัซ้าง เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน เป็นต้น					
12. กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างประสบการณ์และความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว เช่น เทียวถ้ำ/ น้ำตก ตกปลา จัมน้ำ/ จัซ้าง ปีนเขา ดำน้ำ เป็นต้น					
13. กิจกรรมการท่องเที่ยวเอื้อต่อการสร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ศึกษาธรรมชาติ เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน เป็นต้น					
14. กิจกรรมการท่องเที่ยวเอื้อต่อการเสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชนท้องถิ่น					
15. มีสื่อหลากหลายประเภทในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว เช่น โฆษณา แผ่นพับ นิทรรศการ เป็นต้น					
ด้านการมีส่วนร่วม					
16. การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว					
17. การรวมกลุ่มของประชาชนในท้องถิ่นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว					
18. ประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นในทางเศรษฐกิจและการกระจายรายได้					
19. การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการ					

ปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
พัฒนาการท่องเที่ยว					
20. การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นและ นักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว					

ตอนที่ 3 การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำนวน 4 ข้อ

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามทุกข้อ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ตรงตามความเป็นจริงหรือตรงกับความคิดเห็นของท่าน

การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ปัจจัยด้านพื้นที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ					
ปัจจัยด้านการจัดการมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว เชิงนิเวศ					
ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการมีผลต่อการตัดสินใจ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ					
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว เชิงนิเวศ					

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

- ขอขอบพระคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามของท่าน-

ภาคผนวก ข

ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) จำนวน 30 ชุด

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.716	.748	19

Summary Item Statistics

	Mean	Minimum	Maximum	Range	Maximum/Minimum	Variance	N of Items
Item Means	3.916	3.300	4.667	1.367	1.414	.184	19
Item Variances	.502	.217	1.151	.933	5.296	.115	19

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบปากเปล่างานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ จิระประภา กล่ำเพชร ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจโลก ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

.....ธีทัต ตรีศิริโชติ..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.ธีทัต ตรีศิริโชติ)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ธีทัต ตรีศิริโชติ..... ประธาน
(ดร.ธีทัต ตรีศิริโชติ)

.....สุชนนี เมธิโยธิน..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชนนี เมธิโยธิน)

.....นพดล เดชประเสริฐ..... กรรมการ
(ดร.นพดล เดชประเสริฐ)

.....สาธิต ปิติวรา..... กรรมการ
(ดร.สาธิต ปิติวรา)

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจโลก ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....บวรพต วิรุณราช..... คณบดีวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บวรพต วิรุณราช)

วันที่.....เดือน พ.ศ. 2560